

DE SIER

December 1979 79ste jaargang Nummer 12

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Dirk van Boxel, Ringkantoor, IJsselstraat 6, 2546 XD Den Haag.

INHOUDSOPGAVE

De Heiland: Middelpunt van ons leven. <i>Spencer W. Kimball</i>	1
„Hanks, geloof jij in Jezus Christus?” <i>Marion D. Hanks</i>	6
Een vriend dichtbij.	7
Het verloren en weer teruggekregen liefdewerk. <i>Kim R. Burningham</i>	8
Overeenkomsten in de Oude en Nieuwe Wereld	11
Hoe breng ik het er als lid-zending af? <i>Marvin K. Gardner</i>	13
Geloof hebben in uw kinderen	17
Berispen in liefde. <i>Spencer J. Condie</i>	19
„Als gij doet wat Ik zeg”. <i>Harriet S. Halbert</i>	21
Klassieken door de profeten uit de laatste dagen.	24
Wat Joseph Smith voor jonge mensen wilde. <i>William G. Hartley</i>	27
De enige die in de pas loopt. <i>David Hugh Birley</i>	32
Mormoons dagboek	36
Kinderster	
Lucas 2:7-14	1
Een vreugdevolle kerstmis voor alle kinderen ter wereld	2
Die dag dat het geen nacht werd. <i>Mabel Jones Gabbott</i>	4
Voor de grap	8

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

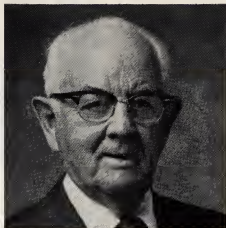
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10,00.

© 1979 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Boodschap van het Eerste Presidium

De Heiland: Middelpunt van ons leven

Door President Spencer W. Kimball

Toespraak gehouden op een haardvuurvond op 25 februari 1979 in het Special Events Center (centrum voor bijzondere gebeurtenissen) van de University of Utah.

Mijn jonge broeders en zusters, in juli van dit jaar was het zesendertig jaar geleden dat ik werd geroepen als bijzondere getuige van Jezus Christus voor de gehele wereld. Die zware en bijzondere roeping draag ik nog steeds. Die blijft onveranderd, ook al ben ik nu werkzaam in het Eerste Presidium van de kerk. Vanuit die bijzondere taak wil ik jullie vandaag iets zeggen over de centrale plaats die de Heiland, Jezus Christus, in ons leven zou moeten innemen.

Petrus waarschuwde de gelovigen dat er verderfelijke ketterijen zouden komen (2 Petrus 2:1). Voorts, alsof hij de nadruk wil leggen op één bepaalde ketterij als zijnde bijzonder extreem, zegt hij dat de ketterij zou ontstaan die de Heer, die ons heeft vrijgekocht, zou ontkennen. En natuurlijk is dat de meest verstrekkende ketterij van het christendom, namelijk

het ontkennen van de goddelijkheid van de verzoenende Heer, Jezus Christus. Echt en waarachtig christendom, zelfs al is er sprake van goede werken, kan niet bestaan, tenzij wij voor onszelf vast overtuigd zijn van de waarachtigheid van Jezus Christus als de Eniggeborene van de Vader, dat Hij ons heeft gekocht, heeft vrijgekocht in die daad van verzoening.

Henry Sackman heeft gezegd dat „het middelpunt van de geschiedenis is gelegen in de stal in Bethlehem.” Het is onlogisch dat er mensen zijn die zeggen dat Christus een groot leraar van waarheid was en tegelijkertijd zijn leerstellingen over wie Hij zei dat Hij was, verwerpen. Kon Hij een groot zedenmeester zijn als Hij loog over zijn identiteit? Kon Jezus een groot zedenmeester zijn als Hij ons opstanding had beloofd maar zijn in

Gethsemane en op Golgota gewrocht
zoenoffer geen onsterfelijkheid had mo-
gelijk gemaakt?

Jullie, mijn jonge vrienden, bent geroepen te leven in deze tijd, die Petrus voorzag, de tijd waarin die ketterij welig tiert. Aannemen dat, en steeds meer mensen doen dat abusievelijk, Jezus alleen maar iemand was uit de rij van zedenpredikers — in feite was Hij een zedenprediker, de allergrootste —, betekent dat we ervan uitgaan dat Jezus ons niet meer heeft gegeven dan enkele waardevolle richtlijnen en aanwijzingen waaraan wij in dit leven iets hebben. Alles wat Jezus heeft onderwezen is waar, met inbegrip van zijn leringen over zijn identiteit, onze sterfelijkheid, en onze persoonlijke verantwoordelijkheid.

Paulus zag in dat „indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, . . . wij de beklagenswaardigste van alle mensen (zijn)” (1 Cor. 15:19). Deels wordt die hopeloosheid en vervreemding in de wereld van vandaag veroorzaakt doordat er mensen zijn die niet verder kijken dan alleen dit leven. De bediening van Jezus heeft ons alles gegeven: leven door zijn verzoening, en ook de waarheden, normen en geboden die onmisbaar zijn voor geluk in dit leven. Jezus staat borg voor onze persoonlijke verantwoordelijkheid. Pas als we de bediening van Jezus Christus begrijpen, waarin Hij ook in de voorsterfelijke wereld superieur was, wordt het ons een beetje duidelijk wat het werk van de Heiland, dat Hij voor ieder van ons doet en heeft gedaan, omvat.

Als je je ooit hebt afgevraagd of de Oudtestamentische profeten Jezus Christus kenden, lees dan eens de woorden van Paulus tot de Hebreëen — hoe Mozes het comfort van het leven aan het hof van Farao opgaf omdat hij „de smaad van Christus groter rijkdom (heeft) geacht dan de schatten van Egypte” (zie

„Er zijn misschien wel mensen onder ons die niet getrouw zijn, die zich afkeren van de voetsporen van hun vaders. Maar voor heiligen der laatste dagen geldt dat het merendeel zich niet zal afwenden van het geloof van hun vaders.”

JOSEPH FIELDING SMITH

Hebr. 11:26). Jacob geeft ons de verzekering dat alle heilige profeten, dus met inbegrip van de Oudtestamentische profeten, in Christus hebben geloofd en de Vader in zijn naam hebben aanbeden. „Want wij hebben dit geschreven met de bedoeling, dat zij zullen weten, dat wij van Christus wisten, en dat wij vele honderden jaren vóór Zijn komst op Zijn heerlijkheid hoopten, en dat niet alleen wij op Zijn glorie hoopten, maar tevens alle heilige profeten, die ons zijn voorgedaan. Ziet, zij geloofden in Christus en aanba-

den de Vader in Zijn naam. (Jakob 4:4, 5.)

Het is onmogelijk te begrijpen wat er op Golgota plaatsvond zonder een beetje begrip van wat er in Gethsemane aan de hand was. Zo ook moet de geboorte te Bethlehem worden gekoppeld aan de betekenis van het lege graf dat de opstanding van Jezus Christus aangaf. Ook kunnen wij de bediening van de Meester niet ten volle begrijpen, tenzij wij begrip hebben van zijn bediening in Amerika, onder de andere schapen, die niet tot de kudde in Jeruzalem behoorden (zie Johannes 10:16; 3 Nephi 15:17, 21-24). Hoe meer wij begrijpen van de bediening van Jezus Christus, hoe absurder het is Hem te zien als iemand die minder is dan de opgestane Zoon Gods.

De boodschap van en over Jezus Christus is zo fundamenteel en veelomvattend voor de mens, dat het van essentieel belang is dat die boodschap heel erg eenvoudig wordt gehouden. Even belangrijk is het voor ieder van ons, volgelingen van de Heiland, Jezus van Nazareth, zodanig te leven dat onze manier van leven zelf, door wat we doen en wat we zeggen, er getuigenis van geeft dat we inderdaad geloven.

Paulus schreef aan Titus en benadrukte: „Houd in uzelf een voorbeeld voor van goede werken, zuiverheid in de leer, waardigheid, een gezonde prediking, waarop niets valt aan te merken, opdat de tegenstander tot zijn beschaming niets ongunstigs van ons hebbe te zeggen.” (Titus 2:7, 8.)

Het is heel erg belangrijk, dat jullie, als jonge volwassenen, een voorbeeld bent van goede werken en dat je anderen geen reden geeft om je te veroordelen. Doch, het is het lot van de volgelingen van de Meester dat ze de pijn kennen van onbegrip en valse getuigenis.

Ik heb het al even gehad over mijn toetreding tot de bediening van de Twaalf.

Toen was president Stephen L. Richards één van de broeders die ik heel in het bijzonder liefhad. Ik heb dat gevoel nog steeds. Eén van de vele bijzondere dingen die hij heeft gezegd had te maken met wat het betekent een waarachtig volgeling van de Heiland te zijn. President Stephen L. Richards heeft dit gezegd: „Ook al is er uit en te na over gesproken, broeders en zusters, ik ben er reeds lang van overtuigd dat het onderhouden van de geboden in ons leven de grootste uitdaging vormt, het meest dramatisch en het allerbelangrijkst is. Ons wezen wordt er volledig door op de proef gesteld. Wat er onmiddellijk uit blijkt is onze intelligentie, kennis, karakter en wijsheid.”

Het kan jullie af en toe best eens voorkomen, mijn jonge broeders en zusters, dat het afgezaagd is om steeds maar weer te horen te krijgen de geboden van de Heiland na te volgen. Maar die plicht is, zoals president Richard zei, het meest uitdagende, dramatische en belangrijke in ons leven. Wat ik jullie zeg is dat alleen waarachtig christelijk gedrag garant staat voor menselijk geluk en echte zekerheid.

Meer dan vijftig jaar geleden beseftte ouderling Joseph Fielding Smith dat er soms de tendens was dat men zei dat de oudere leden van de kerk wel geloofsgetrouw waren, maar dat de opgroeiende generaties van de kerkelijke normen afweek. Daarover heeft president Smith in 1925 zelf gezegd: „Ik sta hier om tot u te getuigen dat dat niet waar is. Er zijn natuurlijk wel mensen onder ons die niet getrouw zijn, die zich afkeren van de voetsporen van hun vaders. Maar voor heiligen der laatste dagen geldt dat het merendeel zich niet zal afwenden van het geloof van hun vaders.”

Ik onderschrijf en deel dat vertrouwen van president Smith; zelfs nu ten tijde van verschrikkelijke verleiding, een tijd

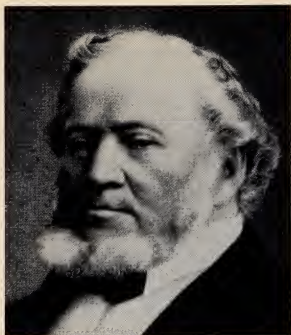
waarin sommige mensen zullen bezwijken en hun moed opgeven. Mag ik, omdat ik vertrouwen in jullie heb, je kort en liefdevol enkele aanwijzingen geven. Jullie leven in een tijd van oorlogen en revoluties. Niettemin heeft president Young gezegd dat er in de wereld een revolutie zal plaatshebben door het prediken van het evangelie en de macht van het priesterschap. Welnu, tot dat werk zijn wij geroepen. Mannen en vrouwen, het feit dat wij ons houden aan de geboden is de grootste revolutionaire ontwikkeling in de wereld, hoewel vaak niet zo zeer opgemerkt en niet zo spectaculair. Laat je niet uit het veld slaan als, temidden van al die gebeurtenissen in onze dagen, je leven zo onbetekenend lijkt. Phillips Brooks (1835-1893, episcopaaus bisschop) heeft opgemerkt: „Grootheid is kennelijk niet een bepaalde afmeting, maar een zekere kwaliteit in het leven van mensen.” Die grootheid kan aanwezig zijn in het leven van mensen die niet zo erg veel invloed hebben. Ik wil je wijzen op de eeuwigdurende betekenis van jullie eigen leven. En hoewel het wel voorkomt dat de mate van invloed die van jullie uitgaat heel erg klein lijkt, kan er grootheid aanwezig zijn in hoe je leeft. Ik beloof je ook dat waar die kwaliteit er is, je meer kansen zult krijgen voor dienstbetoon en goed doen dan je ooit voor mogelijk zult houden. Er is in onze omgeving altijd meer werk te doen dan we klaarkrijgen. In deze tijd van voorbereiding is het van belang dat je doet wat in je vermogen ligt om je de waarheden, informatie en vaardigheden eigen te maken die samengaan met christelijk leven. Breng in toepassing wat je leert kennen op het moment dat je het leert kennen. Diezelfde Phillips Brooks heeft ook gezegd: „Marmer bevindt zich in de heuvels, lang voordat de wereld vol is met standbeelden.” *Literature and Life.*) Binnenin je moet er een

opeenhoping plaatsvinden van die basis-kwaliteiten van goedheid die de Heer zullen toestaan zelf je ziel te beeldhouwen. Daarom, maak gebruik van de talenten die je hebt. Maak gebruik van de kansen die je geboden worden om dienstbaar te zijn. Maak gebruik van de mogelijkheid te leren, en zift als altijd het kaf van het koren. Leer eerst doelmatig te zijn in het kleine menselijke universum dat wordt gevormd door het gezin waartoe je behoort, als je je erop wilt voorbereiden iets te betekenen voor de grotere mensenfamilie. Sta er niet van te kijken als de kerkelijke leiders almaar het belang blijven benadrukken van het gezin terwijl zoveel mensen daar anders over denken.

Verbaas je er niet over als je niet alle dingen onmiddellijk begrijpt en als er dingen zijn die door geloofsvertrouwen moeten worden geaccepteerd en als je moet wachten op de dag waarop duidelijk wordt wat onduidelijk is, waarop nu als moeilijk uit te voeren plicht een vreugde zal worden. Maak je er geen zorgen over als er soms mensen zijn in de wereld die de spot drijven met hoe je leeft en wat je gelooft, die zeggen dat dat allemaal flauwekul is, maar die zelf, diep van binnen bang zijn dat wat je gelooft echt waar is. Als er ooit een generatie jonge mensen is geweest die de volgende woorden van Paulus zou moeten bevatten, dan is het wel die waartoe jullie behoren. Paulus gaf de raad: „In alles zijn wij in de druk, doch niet in het nauw, om raad verlegen, doch niet radeloos;

„Vervolgd, doch niet verlaten; ter aarde geworpen, doch niet verloren.” (2 Kor. 4:8-9.)

Denk er ook aan, studenten en vrienden, dat we uit onszelf niet genoeg kunnen doen. Want, zoals Paulus zei in diezelfde brief aan de heiligen in Korintië: „Onze bekwaamheid is Gods werk.” (2 Kor. 3:5.)

„Er zal in de wereld een revolutie plaatshebben door het prediken van het evangelie en de macht van het priesterschap.”

BRIGHAM YOUNG

Velen van jullie zullen gesteld worden voor net zo'n keuze als Mozes, toen die, zoals Paulus het zegt: „(Heeft) geweigerd door te gaan voor een zoon van Farao's dochter,

Maar hij heeft liever met het volk Gods kwaad verdragen, dan tijdelijk van de zonde te genieten.” (Hebr. 11:24-25.)

Het is niet moeilijk te begrijpen dat de volgelingen van de Heiland bij gelegenheid door Paulus werden aangespoord „wijs (te zijn) tot het goede, maar ook onbesmet van het kwade.” (Rom. 16:19.) Je zult bemerken dat het vrij blijven van de verstrengeling van de zonde gemakkelijker wordt als wij ongecompliceerd en ontoegeeflijk zijn in onze opstelling tegenover de zonde.

Omdat jullie leven in de bedeling van de volheid der tijden zul je veel wonderlijke dingen meemaken en zwaar worden beproefd. Diegenen van ons die door jullie worden ondersteund als profeten, zieners en openbaarders, hebben zich in het voorjaar van 1978 gevoeld zoals de broeders van toen. Toen kwam immers de vervulling van de openbaring „dat de heidenen mede-erfgenamen zijn . . . en medegenoten van de belofte in Christus Jezus van het evangelie (Efezen 3:6). Dit was iets waarvan Paulus zei: „Dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend is geworden aan de kinderen der mensen, zoals het nu door de Geest geopenbaard is aan de heiligen, zijn apostelen en profeten.” (Efezen 3:5.)

Wij hebben de heerlijke belevenis gehad waarbij de Heer duidelijk aangaf dat de tijd was aangebroken dat alle waardige mannen en vrouwen mede-erfgenamen kunnen zijn en medegenoten van de volledige zegeningen van het evangelie. Ik wil dat jullie weten hoe dicht ik me, als bijzondere getuige van de Heiland, bij Hem heb geweten en bij onze hemelse Vader bij mijn ontelbare bezoeken aan de hogergelegen zalen in de tempel, waarheen ik op sommige dagen verscheidene malen alleen ging. De Heer heeft het me heel duidelijk gemaakt wat er moest worden gedaan. Wij verwachten niet dat de mensen van de wereld dergelijke dingen begrijpen, want die komen altijd met hun eigen redenering en doen afbreuk aan het goddelijk proces van openbaring.

Mag ik nu, mijn broeders en zusters, eindigen zoals ik ben begonnen, met het vervullen van mijn taak als bijzondere getuige van Christus en plechtig en liefdevol tot jullie zeggen dat dit mijn getuigenis is, het eerste en het laatste van alle die ik van Hem geef, dat Hij leeft. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Hanks, geloof jij in Jezus Christus?“

Dit kerstgebeuren vond enkele jaren geleden plaats midden in de zomer, in een opleidingscentrum van de marine.

De man tegenover me in de kamer droeg een groot aantal strepen op zijn uniform die lieten zien dat hij een lange en uitgelezen staat van dienst had; ik was matroos in de basisopleiding. Niettenin was kapitein-luitenant ter zee Hamilton erg voorkomend geweest toen hij me bij de deur begroette - hij noemde me „meneer Hanks“, liet me met een hoffelijk gebaar plaatsnemen en we zaten als gelijken te praten.

Marion D. Hanks

Van het presidium van het
Eerste Quorum van Zeventig

De kapitein-luitenant ter zee, hoofdmarinepredikant in het grote opleidingscentrum, had me in zijn kantoor uitgenodigd om te spreken over de mogelijkheid dat ik marinepredikant zou worden. Ik maakte hem al gauw duidelijk dat omdat ik mijn universitaire opleiding had onderbroken om op zending te gaan, ik geen academische graad had

behaald en volgens de normen van de marine niet in aanmerking kwam om marinepredikant te worden. Hij antwoordde daarop dat hij misschien iets zou kunnen doen waardoor men een uitzondering zou maken, indien mijn overige kwalifikaties goed zouden zijn.

Kapitein-luitenant ter zee Hamilton was een rijzige man met doordringende ogen voor wie ik al direct respect en bewondering had gekregen. Ik was te weten gekomen dat hij één van de weinige overlevenden was van het vliegdekschip *Yorktown* toen dat in de oorlog door de vijand tot zinken werd gebracht en dat hij vele uren lang in het water had gelegen voordat hij werd gered. Ik ervoer het als een compliment en voelde me nederig dat een dergelijke man zijn voorgestelde stappen overwoog nadat hij onze groep HLD-militairen in het opleidingscentrum had bezocht.

„Voordat ik u aanbeveel bij de oppermarinepredikant, meneer Hanks, wil ik dat u iets voor me doet. Vertel u me eens iets over wat u in uw kerk hebt gedaan waarvan u denkt dat het mijn aanbeveling van u als geschikt marinepredikant kracht bijzet.“

Ik begon hem uit te leggen welke ervaringen ik in mijn leven in de kerk had opgedaan die mij hadden voorbereid op zo'n veelbetekende functie. We begonnen bij het begin, de allereerste betrokkenheid, de korte toespraakjes, het werken als diaken, leraar, priester, ouderling, zeventiger; padvinderij, seminarie, instituut, lesgeven in zondagsschool, leidinggevende functies, zendingswerk.

Terwijl ik zat te praten werd hij, die zo hoffelijk en vriendelijk was geweest, onrustig, verloor hij zijn belangstelling. En ik was me ervan bewust, zoals we dat zijn in ons pogen van mens tot mens te communiceren, dat ik niet bij hem overkwam en dat ik aan de verliezende hand was. En ik ging met nog meer vuur spre-

ken. Zonder opsmuk probeerde ik hem te vertellen op welke manier een jong mens door de steeds maar weer geboden kansen in de kerk de hoedanigheid kon ontwikkelen een dienstknecht van God te zijn.

Na een tijdje was zijn houding totaal anders. Hij onderbrak me en zei nogal bruusk: „Zeg, Hanks, geloof jij in Jezus Christus?”

„Zeker wel, meneer!” zei ik, „alles wat ik geloof heeft te maken met Jezus Chris-

tus. Mijn geloof, mijn leven heeft Hem als mijn Heiland als middelpunt. De kerk waartoe ik behoor is op Hem gegrondvest en volgt Hem na als haar levend hoofd. De kerk is naar Hem vernoemd.”

Hij zei, terwijl hij op zijn horloge keek: „Je bent nu zeven minuten aan het woord geweest en dat heb je nog niet gezegd.”

Ik denk dat ik die fout niet nogmaals heb gemaakt. □

EEN VRIEND DICHTBIJ

Toen de familie Wilson, geen leden van de kerk, in de buurt kwam wonen van de familie Howard in Boise in Idaho, gingen Collette en Chuck Howard gelijk naar hen toe om kennis te maken omdat Collette „toentertijd het gevoel had dat ik een goede vriend dichtbij erg nodig had en ernaar uitzag.”

Al gauw ontstond er een prachtige relatie: „Ook Pam Wilson had behoefte aan een vriendin - en het is heerlijk haar te kennen!”

Godsdienst kwam ter sprake toen de Wilsons een bezoek wilden brengen aan de ouders van Pam. Collette had haar vriendin aangezet tot het verzamelen van gegevens voor een familiegeschiedenis als ze daar toch was, en Pam voelde daar wel voor. Daarna ging Pam een aantal malen samen met Collette naar de kerk, maar toen besloot ze om niet meer te gaan. Ze waren echter nog steeds goede vriendinnen.

Maar toen Pam's vader kanker kreeg, begon voor haar de worsteling met de vraag over het leven na de dood. De

relatie tussen Pam en Collette was dusdanig dat Collette wel aanvoelde wat haar vriendin doormaakte, en op zekere dag belde ze haar op. Ze spraken over de dood en de eeuwige aard van de geest - en het getuigenis van Pam begon te groeien.

Toen Pam enkele malen de zondagschool had bezocht, zei ze: „Ik heb iets wat ik eerst niet had.”

„Een gevoel van vrede?” vroeg Collette. „Inderdaad,” knikte ze. „Ik kan nu zelfs de dood aanvaarden.” In februari 1979 werd Pam gedoopt omdat er iemand was die oprecht een vriendin wilde zijn en hebben.

Het evangelie delen met burens en mensen om ons heen zal helemaal geen problemen opleveren als u er voor gezorgd hebt dat u goede vrienden bent. Als ze dan een uitnodiging om meer te weten afslaan, houdt die vriendschap u nog bijeen. En als ze de uitnodiging aannemen en worden gedoopt, wordt de dimensie evangelie-broederschap aan die vriendschap toegevoegd. □

Het verloren en weer teruggekregen liefdewerk

Door Kim R. Burningham

Het was nog maar een maand voor kerstmis, en het geschenk voor de ouders van mijn vrouw naderde zijn voltooiing in onze huiskamer, waar het wekenlang allesoverheersend was geweest.

Omdat Susan's vader rugklachten had, hadden haar ouders een speciaal bed laten maken, groter dan de normale grootste maat, met een harde kant voor haar vader en een zachte kant voor haar moeder, Elaine. Omdat het bed bijna zo groot was als de slaapkamer, was het de oorzaak van een probleem. Vaak klaagde Elaine: „Geen van de gewatteerde dekens die we hebben is groot genoeg. Altijd raakt of het voeteneind of een van de zijkanten los. Ik wilde dat ik een gewatteerde deken op de kop kon tikken die groot genoeg is voor dat bed.”

En zo kwam het dat Susan in oktober had besloten voor dat bed een hele grote gewatteerde deken te gaan maken.

Na een aantal malen naar de stad te zijn gegaan had ze precies de goede stof weten te bemachtigen, een feestelijke bedrukte stof in bloemmotief met warme roze kleuren die precies bij de slaapkamer zou passen. Een zuster in de wijk leende ons graag haar grote frames waarop een gewatteerde deken wordt vervaardigd. Toen we die frames eindelijk hadden staan en het materiaal erin aangebracht, was de huiskamer er volledig door gevuld. We duwden de piano in de hal en sloegen het meubilair op in elke beschikbare ruimte. We ontvingen de huisonderwijzers in de keuken.

Susan besteedde elk overgebleven moment aan de gewatteerde deken. Ze deed zoiets voor de eerste keer en ze bleef er 's avonds laat voor op. Als ze dan eindelijk kwam slapen en wij de handen ineen deden voor het gebed, kon ik voelen dat haar vingertippen ruw aanvoelden van het steken met de naald. Maar langzaam aan kwamen de frames steeds dichter

bijeen naar mate het werk strook voor strook vorderde.

Het viel niet mee om de gewatteerde deken als verrassing te houden. Al die tijd dat de frames uitgesteld stonden hadden we Susans ouders niet bij ons uitgenodigd. Daar zaten we soms nogal mee in. Op zekere dag kwam Elaine aan de deur met de een of andere boodschap. Susan was niet thuis en ik deed open. Ze zal me vast een rare snuiter van een schoonzoon hebben gevonden omdat ik haar niet binnenliet, maar ik handelde een en ander met haar af zonder de deur wijd open te doen. Ten slotte ging ze weg, kennelijk niet wetend wat ze ervan moest denken. De avond dat we de frames neerhaalden was Susan zo blij en trots op wat ze had gedaan dat ze enkele tranen niet kon bedwingen. „Ik ben toch zo benieuwd wat moeder ervan vindt!” zei ze.

Maar nog vóór kerstmis zouden die paar vreugdetranen veranderen in tranen met tuiten.

Nadat ik de volgende ochtend naar school was gegaan verpakte Susan de bijna afgemaakte gewatteerde deken ter bescherming in een plastic zak en verborg die in de gedeeltelijk gerenoveerde salon. In die kamer was een timmerman bezig geweest met het maken van nieuwe kasten, en die avond kwam hij weer. De grote plastic zak stond hem in de weg en dus bracht hij die naar de garage.

Maar ik was eigenlijk de ware schuldige. Het was de avond waarop het huisvuil aan de weg moest worden gezet, en nadat ik de vuilnisbakken had buiten gezet en de vuilbakken uit de kasten had geleegd, bracht ik als laatste de plastic zakken huisvuil naar de straat.

Toen ik de volgende dag thuis kwam, begroette Susan me met rood behulde ogen. Ze keek op van het aanrecht waaraan ze bezig was en zei zacht: „Er is vandaag iets vreselijks gebeurd.”

En daar waren de tranen. Ik hield haar in

mijn armen en zij hilde, en na een poosje zei ze: „Ik denk dat de gewatteerde deken bij het huisvuil is terechtgekomen.”

Dat was inderdaad het geval. Tussen haar tranen door vertelde Susan me dat ze rond het middaguur de gewatteerde deken had gemist. Omdat ik met school ergens naartoe was, was ik onbereikbaar. Ze belde haar moeder op, lichte

Wat kon ik zeggen om mijn vrouw te troosten? Het volkomen kerstcadeau lag ergens onderaan op de vuilstortplaats.

haar in over de gewatteerde deken, de weken werk die ze eraan besteed had en over het huisvuil. Zij en haar moeder waren, nagelopen door onze zoon van twee, naar de vuilstortplaats gegaan en hadden daar lopen zoeken.

Ze ploeterden door al die rijen opgehoopt huisvuil waarvan een gedeelte al met aarde was bedekt door de daar aanwezige machines. Er waren heel wat plastic zakken, maar in geen enkele zat de zachtroze gewatteerde deken met de feestelijke bloemen.

„Wanneer hebben ze bij u het huisvuil opgehaald?” vroeg de uitvoerder.

„Vanmorgen vroeg.”

„Dan zal het inniddels al wel ondergegraven zijn. Dat gaat vrij snel. Het spijt me.”

„In ieder geval bedankt voor de moeite.”

Wat kon ik zeggen om mijn vrouw te troosten? Het volmaakte kerstcadeau lag ergens onderaan op de vuilstortplaats. Het duurde twee of drie dagen voordat we erom konden lachen, maar

zelfs toen nog als een boer die kiespijn heeft.

Er was geen tijd meer om opnieuw te beginnen. In ieder geval niet voldoende tijd voor één persoon om opnieuw te beginnen.

Het verhaal ging rond als een lopend vuurtje. De ene buurvrouw lichtte de andere in over Susans drama. Al gauw klopte de ZHV-presidente bij ons aan. „Wij hebben allemaal besloten de helpende hand te bieden. Met ‚nee’ nemen we geen genoegen. U gaat stof kopen en ik zal zorgen dat de zusters hier komen - in ploegendienst.”

Susan slaagde er niet in dezelfde roze stof te kopen. Maar ze vond een heel fijne witte bedrukte stof met kleine rode aardbeien in vierkante patronen, volmaakt om te worden gebruikt bij het vervaardigen van een gewatteerde deken. We zetten de frames weer op en daar kwamen de zusters. Een heel leger! Als ik 's morgens op weg ging naar school, waren ze er al en gingen bedrijvig met de naalden om. Als ik thuiskwam, was de vierde ploeg present. De frames waren al dichter bij elkaar.

Susan verbaasde zich over het hoge werktempo van sommige zusters; andere waren wat langzamer. Maar iedereen besteedde zorg aan het werk. Verscheidene zusters werkten de hele dag lang, waarbij ze af en toe even ertussenuit gingen en zich naar huis spoedden, waar ze snel een maaltijd bereidden en dan weer terugkwamen. Onder het werk hadden ze veel plezier en hadden elkaar veel te vertellen. We woonden nog niet zo lang in die wijk en vage gezichten gingen iets voor ons betekenen.

Na slechts enkele dagen verdwenen ze weer net zoals ze waren gekomen. Een leger was gekomen, had overwonnen en was heengegaan. En aan wat het leger achterliet hield Susan een tweede prachtige gewatteerde deken over, waarop een

enkel druppeltje bloed uit de vinger van een soldaat het enige bewijs vormde van het wonder dat in ons huis had plaatsgevonden.

Nu hadden we een echte verrassing voor Susans ouders. Zij wisten van het drama en ze beseften wel dat het vervaardigen van nog zo'n deken in zo'n korte tijd niet haalbaar was. Overgelukkig propten we de gewatteerde deken in een te kleine doos en pakten die in. Dan zouden ze nooit raden wat het was.

En ze raadden het inderdaad niet. Toen Elaine op kerstmorgen de doos openmaakte en de op het prachtige witte materiaal gestikte aardbeien tevoorschijn kwamen, huilde ze. Ook Susan huilde. En al gauw kon niemand meer zijn tranen bedwingen.

Sedert die gedenkwaardige kerstmis zijn zes jaar verstreken. Wij vinden nu dat die gewatteerde deken het beste kerstcadeau was dat we ooit hebben gegeven - of gekregen. □

Overeenkomsten in de Oude en Nieuwe Wereld

Katoenstempels, beeldjes, piramiden, gewield speelgoed en kunstgebitten zijn zomaar een paar van de voorwerpen die in de Oude zowel als in de Nieuwe Wereld zijn gevonden, met zo'n „treffende gelijkennis” dat men er niet aan komt te denken dat er een verband bestaat. Dat was de met dia's verlichte boodschap van dr. Norman Totten van het Bentley College in Boston, gebracht op de Brigham Young Universiteit. Voor heiligen der laatste dagen was zijn presentatie van bijzonder belang: ze schraagt het denkbeeld van meerdere oceaanreizen vanuit de Oude naar de Nieuwe Wereld - vóór de tijd van Columbus.

Tekeningen van eender gestileerde schepen - wezenlijk verschillend van de Europese schepen waarin Columbus Amerika „ontdekte” - zijn gevonden op zowel Krata als in Texas. Het beginsel van de schroef is aan beide zijden van de oceaan duidelijk geworden. Standbeelden laten merkwaardig eendere vrouwen zien die dezelfde hoofdbedekking dragen, en neusringen. En zowel op het San Blas-eiland van Panama als in Nepal zijn halskettingen van munten aangetroffen. De „Los Lunas” - inscriptie ten zuiden van Albuquerque in de staat Nieuw Mexico kan zowel in het Hebreeuwse als Fenisische schrift worden gelezen.

Dr. Totten maakte ook gewag van door dr. Barry Fell verricht werk dat sporen van Middellandse talen aangeeft die terugkomen in de taal van Amerikaanse Indianenstammen - bij voorbeeld, een correlatie van vijftig procent tussen de Libische en Zunische taal. Punische en Iberische lettertekens zijn teruggevonden op stenen in de staat Vermont. Ook in Vermont is het Oggam, een tekenschrift uit Ierland, aangetroffen. Dr. Totten heeft het spoor gevolgd van een duidelijk koppelpatroon tot aan de eerste geschriften van de Chinezen en Egyptenaren; dat patroon komt ook voor in Portugal en Arkansas, en betekent steeds hetzelfde: „een agrarisch veld.”

Het kennelijk hebben bestaan van geldsystemen bekrachtigen nog eens de oceaanreizen van vóór de tijd van Columbus. Griekse munten met daarin het hoofd van Athene geslagen, zelfs met het detail van het monster van Scylla op haar helm, zijn aangetroffen op twee plaatsen in Arkansas. In Tennessee zijn Joodse munten

gevonden uit de tijd van de eerste revolte in ongeveer het jaar 65. Op vier verschillende plaatsen in Kentucky zijn Hebreeuwse munten gevonden uit de tijd van de tweede revolte (ongeveer in het jaar 135). Waarom toch is ons geleerd dat de geschiedenis van Amerika een aanvang heeft genomen met Columbus, als er zoveel bewijsmateriaal voorhanden is van oceaanreizen in de oudtijdse wereld? Dr. Totten heeft erop gewezen dat veel navigatie- en cultureel materiaal is verloren gegaan toen de soldaten van Julius Cesar - onder andere - de uitgebreide bibliotheken van Alexandrië en Cartago in brand staken. De Feniciërs en andere oceaan bevarende zeelieden hadden er toen economisch gezien belang bij hun kennis van de pasaatwinden en zeestromingen niet openbaar te maken.

„Maar we weten niet hoeveel Columbus wist,” zei hij. „We zijn er nu vrijwel zeker van dat de meeste gestudeerde mensen wisten dat de aarde rond was. We weten niet wat ze nog meer wisten.” □

Hoe breng ik het er als lid-zending af?

Quiz voor zelfonderzoek

Door **Marvin K. Gardner**
Redacteur van de *Ensign*

U zoudt erg graag op zending willen, maar u heeft nog kleine kinderen en het duurt nog minstens dertig jaar voordat u wordt gepensioneerd?

Of denkt u dat u een mislukking bent in het zendingswerk omdat u nooit een voltijdse zending hebt volbracht?

Of alleen al denken aan zendingswerk beangstigt (of verveelt) u omdat u zich niet kunt voorstellen dat u met iemand over het evangelie spreekt?

Probeer deze quiz voor zelfonderzoek eens. U kunt er iets van opsteken waar u nog nooit opgekomen bent. En u zult misschien bemerken dat u het beter doet dan u denkt.

1. Heet ik nieuwe buren welkom? Word en blijf ik hun vriend ook al zijn ze niet geïnteresseerd in de kerk?

2. Kunnen mijn buren, door naar mijn huis te kijken, mijn kle-

ding, flat of auto, zien dat ik hoge normen naleef met betrekking tot reinheid, orde en schoonheid?

3. Zijn mijn buren en ik zulke goede vrienden dat we op elkaar een beroep kunnen doen als dat nodig is?

4. Betrek ik niet HLD-buren in gezins- of kerkactiviteiten?

5. Laat ik mij niet in met geklets, grove of smerige taal?

6. Doe ik ooit iets bijzonder vriendelijks voor mijn buren?

7. Zorg ik ervoor dat ik me niet beter voel dan mensen die roken en/of drinken?

8. Als mij een kopje koffie wordt aangeboden, weet ik dan hoe ik dat hoffelijk moet afslaan?

9. Voer ik briefwisseling met niet-mormoonse vrienden en/of familieleden?

10. Stuur ik niet-mormoonse vrienden exemplaren van het Boek

van Mormon en/of schenk ik ze een abonnement op *De Ster*?

- 11. Heb ik een spaarrekening ten behoeve van een zending, en hebben mijn kinderen hun eigen spaarrekening voor hun zending?
- 12. Studeer ik regelmatig in de Schriften?
- 13. Bid ik opdat landen en mensen afzonderlijk ontvankelijk zullen zijn voor het evangelie?
- 14. Ben ik eerlijk in mijn zaken met anderen?
- 15. Draag ik bij tot het zendelingsfonds van de kerk?
- 16. Probeer ik vooroordelen die ik misschien heb ten aanzien van mensen met een andere huidskleur of cultuur te overwinnen?
- 17. Bid ik om bijstand in het onderkennen van kansen waarbij ik andere mensen het evangelie deelachtig kan maken?
- 18. Vertel ik de mensen met wie ik werk dat ik een heilige der laatste dagen ben?
- 19. Zoek ik naar passende gelegenheden waarbij ik anderen mijn getuigenis kan geven?
- 20. Heb ik met een gebed in mijn hart een niet-mormoonse vriend geselecteerd of een niet-mormoons gezin met wie ik de zendingen in contact kan brengen? Stuur ik verwijzingen in?
- 21. Schrijf ik wel eens een brief aan een zendeling.?
- 22. Onthoud ik mij van het kritiseren van kerkelijke gezagsdragers of het klagen over vergaderingen, welzijnsprojecten, kledingnormen, enz.?

23. Ontwikkel ik zendingsbewaamheid door gewillig en goed dienst te doen als huisonderwijzer, huisbezoekster of in een andere roeping?

24. Leer ik mijn kinderen de beginselen van goed huishouden, koken en andere vaardigheden die hen als zendeling te pas zouden kunnen komen?

25. Bidt mijn gezin en bestudeert het samen de Schriften en houdt het wekelijks gezinsavond om zich voor te bereiden op het vervullen van zendingswerk?

Als u deze quiz zojuist snel hebt doorgelezen voelt u zich misschien wel een beetje opgelaten; maar als u serieus de vragen hebt beantwoord, dan hebt u waarschijnlijk bemerkt dat u meer met ja dan met nee antwoord hebt gegeven - en dat u op sommige punten het zo gek nog niet doet.

De ideeën in de quiz kunnen worden ondergebracht in vijf soorten plichten die het zendingsbureau heeft onderscheiden:

1. „Leven - leef ik volgens en geef ik model aan het evangelie van Jezus Christus.”

Hoewel u niets extra hoeft te doen om eerlijk te zijn, vriendelijk en kuis, is het geven van het voorbeeld een van de beste hulpmiddelen bij het zendingswerk dat er is. Ernest Eberhard jr., voormalig president van het zendingsgebied Salt Lake City, zegt

dat als hij mensen vroeg waarom zij tot de kerk waren toegetreden, het antwoord vaak begint met: „Ziet u, ik had een kennis . . .” President Kimball heeft gezegd: „We kunnen het zendingstrijk van de kerk geen betere dienst bewijzen dan door het voorbeeld te stellen met betrekking tot positieve christelijke deugden in ons leven.”

2. „Bidden - Ik bid dat landen en mensenharten zich zullen openstellen.”

Ook bidden maakt al deel uit van ons leven. En het is niet zo moeilijk om in ons gebed het verzoek op te nemen van president Kimball, namelijk: „Een ernstig, nooit ophoudend pleidooi tot de Heer om de grenzen van landen open te stellen en het hart van koningen en regeerders te verzachten opdat zendelingen kunnen binnenkomen in alle landen en het evangelie prediken.” Drie jaar later maakt hij dat verzoek wat meer omvattend: „Ik hoop dat, van nu af, . . . wij nooit aan bidden zullen denken zonder de Heer te smeken zijn program te vestigen en te bevorderen dat wij het evangelie kunnen uitdragen aan dit volk zoals Hij heeft geboden.” Dat is iets dat iedereen kan doen, ongeacht wie of waar hij is.

3. „Voorbereiden - Ik bereid mezelf en mijn kinderen erop voor zendeling te zijn.”

Ons voorbereiden op een zending betekent tijdens het leven van een gewoon leven toch de gedachten bepalen op een zending; hard te werken, te bidden, te studeren, geld te sparen, gezond te blijven, te leren anderen lief te hebben en te dienen - en onze kinderen te leren hetzelfde te doen.

4. „Zenden - Ik zend geld, exemplaren van het Boek van Mormon, abonnementen op *De Ster*, enz.”

Het geven van bijdragen aan het algemeen zendingsfonds, het verzenden van exemplaren van het Boek van Mormon en het schenken van een abonnement op *De Ster* aan vrienden, zijn manieren waarop we metterdaad betrokken kunnen zijn bij het zendingswerk zonder dat we daarvoor ook maar uit huis moeten.

5. „Dienen Ik ben dienstbaar als lid-zendeling door vrienden en gezinnen die geen lid zijn, vriendschappelijk te begeleiden.”

De eerste vier taken op deze lijst maken niet echt inbreuk op ons normale leefpatroon. Voor dit vijfde punt is wat meer inspanning nodig maar die is zeker de moeite waard; we selecteren met een gebed in ons hart iemand met wie we al eerder goed hebben kunnen opschieten en nodigen die uit meer over de kerk te weten te komen. □

Geloof hebben in uw kinderen

Op maandagavond riep Jim Barton zijn gezin bijeen voor gezinsavond. Ze zongen een lied, baden, en zoals gebruikelijk gaf Pa de les.

Jim was president van het ouderlingenquorum en beschouwde zichzelf daarom als een goed leraar. Toen hij echter met zijn les begon, legde zijn zoon, Jim jr. van vijftien, zijn hoofd op de armen en staaarde naar de vloer. Jeanne, ook in de tienerleeftijd, was duidelijk geïrriteerd toen Pa „nog één tekst” liet opzoeken. Meermalen kregen de jongere kinderen een uitbrander: „Zitten blijven en mond houden, anders stuur ik je naar je bed.” Na de les gingen de kinderen huns weegs en ontstond het volgende gesprek:

„Ik weet niet wat er met onze kinderen aan de hand is. Ze luisteren eenvoudig naar niets wat ik ze wil vertellen,” zei Jim.

„Dat is misschien wel deels het probleem, Jim,” was het antwoord van zijn vrouw, „- het feit dat jij het hun vertelt.”

„Wat bedoel je? Vind jij ook al dat ik het niet goed doe?”

„Nee, schat, dat is het niet. Maar kinderen vinden het nu eenmaal niet leuk dat er tot hun wordt gepredikt, in het bijzonder kinderen van de leeftijd van Jim en Jeanne.”

„Wat moet ik dan?”

„Waarom doe je volgende week nu eens helemaal niets?”

„Bedoel je dat we geen gezinsavond moeten houden?”

„Nee, natuurlijk niet. Maar als je hen het nu laat doen, en jij doet helemaal niets.”

„Je weet heus wel wat voor gezinsavond we dan krijgen. Eén grote janboel.”

„Misschien is dat wel zo, naar toch niet langer dan ongeveer twee weken. Daar krijgen ze gauw genoeg van. Waarom geef je ze niet een kans?”

Het besluit hen een kans te geven was

niet gemakkelijk. Maar Jim besloot zijn kinderen de opdrachten te laten uitvoeren. De volgende week was het de beurt aan de kinderen. Die avond bracht de ommekeer in de gezinsavonden van de familie Barton. Jeanne was de organisatrice. Alle kinderen deden iets en Jim jr. zorgde voor spelletjes waarbij iedereen betrokken was.

Pa genoot van de avond. En hij ontdekte een nog belangrijker voordeel met betrekking tot het metterdaad laten meedoen van het hele gezin. Zijn vrouw vertelde hem namelijk dat Jim jr. haar later had gezegd: „Mam, ik heb voor de eerste keer de indruk dat Pa geloof heeft in ons.”

Wat gebeurt er als alle gezinsleden betrokken zijn bij gezinsavond?

Een ieder draagt zijn eigen unieke ideeën en talenten bij. Dat garandeert diepere betekenis en afwisseling in wat wordt gedaan.

Iedereen leert door doen. Alleen maar luisteren naar hoe een cake moet worden gebakken haalt het niet bij metterdaad het cakebeslag mixen.

Het zelfvertrouwen neemt toe als kinderen verscheidene opdrachten uit te voeren krijgen. We moeten er wel voor zorgen dat die taken (dirigeren, bidden, het vertellen van een verhaal, het leiden van gezinsavond, het lezen in de Schriften, een verslag geven, klaarmaken van het lekkers) zijn afgestemd op het kunnen van wie de opdracht krijgt. Er moet een eenvoudig roulatiesysteem worden gehanteerd.

Men zal zeker belang stellen in een activiteit als iedereen het gevoel heeft dat hij eraan meewerkt het welslagend te maken. Gezinsavond is niet echt een gezins-thuis-avond als niet alle gezinsleden deelgenoot zijn van de zegeningen van deelname. □

BERISPEN IN LIEFDE

Door Spencer J. Condie

We hebben het waarschijnlijk allemaal wel eens gevoeld. Of het nu was toen we les gaven aan een jeugdwerkklass, onze kinderen bestraffen of een probleem bespraken met onze man of vrouw - die plotselinge niet tegen te houden irritatie die soms overgaat in boosheid. Misschien hebben we onze woorden uiting laten geven aan onze verbittering en hebben we onze gevoelens de vrije loop gelaten onder de dekmantel van „intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven.” (LV 121:43.) Maar hoe kunnen we als we zo emotioneel zijn bewogen, er zeker van zijn dat wat we voelen echt uitingen zijn van de Geest en niet alleen maar gevoelens van boosheid?

Dat verschil is soms moeilijk te onderkennen. Ik zou echter willen zeggen dat we in de meeste gevallen niet door de Heilige Geest worden gedreven als we één of alle van de volgende dingen doen:

1. We schreeuwen.
2. We bezigen bij het berispen grove taal.
3. We ervaren gevoelens van haat of wanklank jegens iemand anders.
4. We proberen de ander (met inbegrip van onze kinderen) kwaad te berokkenen door zijn gevoel van eigenwaarde omlaag te halen.
5. We ervaren een gevoel van onver-

schilligheid over de invloed die onze woorden op de ander hebben.

6. Wat we doen is alleen maar uiting geven aan onze frustratie over iets dat totaal niet in verband staat met de persoon of het gebeurde.

Anderzijds kunnen we er meer zekerheid over hebben dat de Heilige Geest ons drijft als:

1. De intensiteit van de berisping in overeenstemming is met de oorzaak daarvan.

Toen Joseph Smith de cipers van de gevangenis te Liberty berispte, was de intensiteit van zijn berisping gerechtvaardigd door de smerige taal van zijn bewakers, die de geheiligde naam van twee goddelijke wezens hadden gelasterd. Hetzelfde gold toen de Heiland de geldwisselaars uit de heilige tempel verwijderde; hun godslastering en heiligschennis lokte een treffende behandeling uit. Een jeugdwerkkind met modder aan de laarzen heeft echter recht op veel meer lankmoedigheid en zachtaardigheid.

2. Wat gezegd wordt pijnlijk is voor zowel wie het zegt als tot wie het wordt gezegd.

Met andere woorden, wij staan er niet om te springen onszelf op iemand te „ontladen.” Als onze berisping is voor-

afgegaan door „overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde; door vriendelijkheid en zuivere kennis” (LV 121:41, 42), dan zal het hoogst onwaarschijnlijk zijn dat we fisiek of verbaal onszelf vergeten.

3. *We onmiddellijk berispen, zonder verkeerde gevoelens een kans te geven.*

Als de Heilige Geest ons motiveert iemand te beproeven, komt die berisping voordat we de tijd hebben gehad om kwade gevoelens gedurende langere tijd te koesteren. Het woordenboek verklaart *intijds* als „tijdig (genoeg), bijtijds,” een duidelijke verwijzing dus naar onverwijld handelen voor het te laat is. Als wij door de Heilige Geest worden gedreven, zullen we pogen geschillen bij te leggen en te komen tot een opener relatievorm die op wederzijds vertrouwen is gebaseerd.

4. *Onze berisping wordt gevolgd door „een toename van liefde.”* (LV 121:43.)

Die liefde moet ongeveinsd zijn; en moet komen onmiddellijk volgend op de berisping, niet pas uren of dagen later, en moet ook niet onvriendelijk zijn. Die uiting van liefde moet vaak worden herhaald zodat de berisping een voortzetting van de relatie niet in de weg komt te staan.

5. *We onze woorden afwegen - en ook onze gevoelens.*

We kennen alle feiten, zodat we kunnen spreken met „zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen.” (LV 121:42.) Het is niet onze bedoeling schade te berokkenen, om iets slechter te laten lijken dan het is, of om het probleem te overdrijven. Ons doel is de ander

oprecht te helpen en te spreken over het voorliggende probleem. We laten hem zich niet minderwaardig voelen.

6. *We vóór de berisping zijn en waren afgestemd op de Geest.*

Ouders die hun eigen boze woordenwisseling onderbreken om hun kinderen te berispen over de rommel in huis, zijn, naar alle waarschijnlijkheid niet door de Heilige Geest bewogen.

7. *We ons waar mogelijk met gebed voorbereiden op de berisping.*

Ik werd eens gevraagd een gezin in moeilijkheden raad te geven. De vader had zijn vrouw en kinderen lijfstraffen gegeven (mishandeld). Uren voordat we zouden samenkomen, dacht ik eraan wat ik ze moest zeggen. Ik was vast van plan te beginnen met enkele onomwonden woorden tegen die onzachtzinnige echtgenoot over zijn wreedheid jegens zijn gezin, maar op de avond dat ik met ze samenkwam, hoorde ik mezelf zeggen: „Fred, ik houd van je, en ik houd ook van je vrouw en kinderen. Ik wil je graag helpen een eeuwig huisgezin te bewerkstelligen.” Hij bleef niet langer in de verdediging. Zijn vrouw hield zich niet langer alleen maar bezig met het zoeken naar fouten. Ze wilden o zo graag zichzelf opnieuw vastleggen en het onaangename verleden vergeten. Ze stonden open en waren vatbaar voor erg duidelijkke raadgevingen.

8. *We na de berisping vrede van binnen voelen.*

Als we echt door de Heilige Geest worden bewogen, zal die Heilige Geest ons influisteren wat we moeten zeggen en hoe we dat moeten zeggen. En als het is gezegd hebben we geen spijt van wat wel en niet is gezegd. □

Lucas 2:7-14

En zij baarde haar eerstgebo-
ren zoon en wikkelde Hem in
doeken en legde Hem in een
kribbe, omdat voor hen geen
plaats was in de herberg.

En er waren herders in diezef-
de landstreek, die zich ophiel-
den in het veld en des nachts
de wacht hielden over hun
kudde.

En opeens stond een engel des
Heren bij hen en de heerlijk-
heid des Heren omstraalde
hen, en zij vreesden met grote
vreze.

En de engel zeide tot hen:
Weest niet bevreesd, want zie,

ik verkondig u grote blijd-
schap, die heel het volk zal ten
deel vallen:

U is heden de Heiland gebo-
ren, namelijk Christus, de He-
re, in de stad van David.

En dit zij u het teken: Gij zult
een kind vinden in doeken ge-
wikkeld en liggende in een
kribbe.

En plotseling was er bij de en-
gel een grote hemelse leger-
macht, die God loofde,
zeggende:

Ere zij God in den hoge, en
vrede op aarde bij mensen des
welbehagens.

(Een kerstspel over het
volk van Zarahemla)

Die dag dat het geen nacht werd

Door Mabel Jones Gabbott

(*Let wel: bij gebruik tijdens een gezinsavond moeten kinderen niet meer dan één rol spelen.*)

*Personen, Stem van Christus, Nefi,
koor.*

*De kinderen lezen de verzen, houden
platen op (platen zijn wellicht te leen
in de mediatheek), zingen, en spreken
gedeelten van wat mannen en vrouwen
zeggen.*

KOOR: „O Bethlehem, gij kleine
stad.” (HL 95.)

VERZEN: (*Kinderen kunnen platen
omhooghouden die uitbeelden wat in
de verzen wordt gelezen.*)

EERSTE KIND: Lang voordat het
Christuskind naar de aarde in Beth-

lehem kwam, had Jesaja, een profeet
des Heren, het voorrecht de moeder-
maagd en het kind te zien zoals die er
op een dag zouden zijn.

TWEEDE KIND: En Samuël deel-
de mee, toen hij boven op de muur
stond, dat de tijd naderbij kwam dat
de Heer zou komen om alle mensen
te zegenen, en ook dat de hemelen
op de dag dat Hij naar de aarde zou
komen, vol licht zouden zijn.

DERDE KIND: In Zarahemla wist
Nefi dat de belofte van Samuël

stond te gebeuren. Een dag, een nacht en weer een dag zou het licht zijn, opdat ze zouden kunnen begrijpen dat ver weg in Bethlehem, gele-

gen in het hooi, de kleine Jezus was geboren op kerstdag.

KOOR: In Bethlehem's stal (Zing mee F-1.)

SCENE 1:

Huiskamer in Zarahemla, moeder die zit te naaien, handwerken of zomaar wat praten.

EERSTE VROUW: *(Doet een denkbeeldige deur open voor iemand.)*

Kom binnen, Sara. We zijn er nu allemaal. Wat fijn dat je kon komen.

TWEEDE VROUW: We vonden het erg fijn dat je hebt voorgesteld dat wij, moeders in Zarahemla, een dag zouden vasten en samenkomen om te bidden.

DERDE VROUW: Inderdaad. Het zijn roerige tijden.

VIERDE VROUW: De ongelovigen drijven overal de spot met ons en zeggen dat we dwaas zijn omdat we uitzien naar het teken van de profeet Samuël.

EERSTE VROUW: Ja, ze lachen en vragen hoe het mogelijk is dat de zon ondergaat en het toch niet donker wordt.

VIERDE VROUW: Ze zeggen dat ons geloof niets uithaalt.

DERDE VROUW: En droevig genoeg zijn er onder onze geliefden die zwak zijn en van de waarheid afdwalen.

EERSTE VROUW: Ook al zijn er iedere dag vele grote tekenen en wonderen waarneembaar.

DERDE VROUW: Op deze manier samenkomen om te vasten en te bidden zal ons sterk maken.

EERSTE VROUW: We zijn zover. Zuster Sara, wilt u ons voorgaan in gebed om geloofsvertrouwen en moed? *(Iedereen knielt neer.)*

Jongens en meisjes, en ook volwassenen, zijn samen in afwachting van wat ze met kerstmis als geschenk zullen ontvangen. Ouders putten vreugde uit de verwondering en het plezier die worden uitgestraald door de glunderende gezichten van hun kinderen als die de presentjes openmaken en genieten van de mooie nieuwe dingen die ze krijgen. Het is de grenzeloze geest van geven en ontvangen die kerstmis tot zo'n gelukkig gebeuren maakt. Want, in beperkte mate, zijn onze geschenken een symbool van ons besef van die allerheerlijkste gave - de Eniggeboren Zoon van onze hemelse Vader, namelijk Jezus Christus, onze Zaligmaker.

Dieper dan de spanning die gepaard gaat met het openen van de cadeautjes en het opgewonden doorelkaar gepraat van de familieleden liggen gevoelens van dankbaarheid jegens Hem wiens geboortedag wij elke kerstmis weer vieren. Als we in een rustig moment stilstaan bij de eenvoudige omstandigheden die samengingen met de geboorte van Jezus en met zijn leven en leerstellingen, dan beseffen we dat de gaven van de Geest de allerbelangrijkste zijn. Want het was de Heiland zelf die het allerhoogste voorbeeld van geven stelde. Hij stond toe dat zijn leven werd opgeofferd zodat iedereen, ongeacht wie we zijn, de kans krijgt terug te keren naar onze hemelse Vader, op voorwaarde dat we een goed leven leiden en gehoorzaam zijn aan de leerstellingen van Jezus. Is dat geen prachtig en edelmoddig geschenk?

Een vreugde voor alle kind

volle kerstmis leren ter wereld

Als we de Heiland een waardig geschenk zouden geven, komt daar niets beters voor in aanmerking dan ons streven te zijn zoals Hij. We kunnen liefde en echte vriendelijkheid betonen jegens iedereen die we ontmoeten. We kunnen begrip hebben voor het andere dat andere mensen doen. We kunnen diegenen die verdriet hebben of ziek zijn vertroosten. En we kunnen het geloofsvertrouwen hebben van de jonge Nefi, die zei: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.” (1 Nephi 3:7.) Op één van de dagen vóór kerstmis zou je kunnen voorstellen dat jouw familie bijeen komt om nog eens uit het boek Lucas de hoofdstukken te lezen over die wonderbaarlijke nacht bijna tweeduizend jaar geleden toen . . . U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David. Lucas 2:11 Geliefde jongens en meisjes overal ter wereld, wij hopen dat je besef zult hebben van de strekking van de liefde en zorg die onze Heiland voor ieder van ons koestert, een liefde en bezorgdheid die ook wij voor jullie koesteren. En in deze kersttijd geven we opnieuw uiting aan die liefde en zorg en onze oprechte wensen voor een vreugdevolle kerstviering en een zegenvol nieuwjaar.

*Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney*

SCENE 2:

*Nefi spreekt mannen toe die buiten
bijeengekomen zijn.*

EERSTE MAN: *(Komt haastig aan-
lopen.)* Nefi, heb je het gehoord?

NEFI: Ja, we hadden het er juist
over.

TWEEDE MAN: De goddelozen
hebben een dag gesteld waarop ie-
dereen die gelooft in het teken van
Samuël ter dood zal worden
gebracht.

DERDE MAN: Tenzij Samuëls
profetie in vervulling gaat.

TWEEDE MAN: We moeten onze
vrouwen en kinderen beschermen.

DERDE MAN: Diverse moeders
zijn vandaag bij mij thuis bijeenge-
komen om te vasten en te bidden.

VIERDE MAN: Maar veel van on-
ze zonen zijn op een dwaalspoor
gebracht.

NEFI: De verdorvenheid van de on-
gelovigen baart mij grote zorgen. Ga
terug naar je huis en je gezin. Roep
ze bijeen en blijf dicht bij ze. Ik zal

voor mijn volk tot de Heer bidden.
*(Nefi gaat weg en knielt neer in
gebed.)*

STEM VAN CHRISTUS: *(Licht
boven Nefi.)* III Nefi 1:13-14.

SCENE 3:

*Nefi presideert over de
samengestroomde gezinnen.*

NEFI: Gegroet, mijn broeders en
zusters. Welke wonderbaarlijke din-
gen zijn er niet gebeurd. Voorzeker
zijn wij bevoorrecht boven andere

mensen dat we in dit land van belof-
te en in deze meest grootse tijd in de
geschiedenis der aarde geboren
mochten worden.

EERSTE VROUW: We zullen onze kinderen en onze kindskinderen heel wat te vertellen hebben.

TWEEDE VROUW: Zij zullen niet licht die nacht zonder duisternis vergeten - en wij evenmin - die ons land zegende toen de dag en de nacht en de volgende dag als één enkele dag waren.

EERSTE MAN: Was het geen heerlijke nacht, was het niet een nacht die uitstraalde in onze ziel?

NEFI: Het was een nieuw licht, rein en zoet, zo anders dan de zonneschijn overdag. Er was een branden zonder pijn, een brandmerken van het geweten, diep in onze innerlijke gedachten.

TWEEDE MAN: Nefi, hebben de ongelovigen het ervaren als de vervulling van de profetie van Samuël?

NEFI: Het licht en het wonder van de ster zijn doorgedrongen tot de harten van veel ongelovigen. Ze hebben alle broeders vrijgelaten die gevangen gehouden werden om ter dood gebracht te worden, en velen hebben zich bekeerd en geloven nu in Samuël's woorden. Maar alleen diegenen met geloofsvertrouwen kennen de betekenis van dit grote gebeuren. De hele geschiedenis door zal het verhaal worden verteld van die heldere ster die de geboorte aankondigde van het Heilige Kind, de Heer Jezus Christus, de Zaligmaker der mensen, en ook zal het verhaal worden verteld van het wonder van het licht dat scheen voor Gods volk in dit beloofde land. Laten we deze dingen koesteren en God dankzeggen.

*Foto's van
Eldon Linschoten*

Voor de grap

Etenstijd

Door Roberta L. Fairall

*Help de hongerige
buidelrat zijn avondeten
van smakelijke schors en
wortels vinden.*

Wat bevindt zich hier?

Door Carol Conner

*Kleur alle vakjes in
waarin een punt staat,
en je ziet wat er in dit
plaatje verborgen is.*

„Als gij doet wat Ik zeg”

Door Harriet S. Halbert

Wij hadden een goed huwelijk zolang we ons niet inlieten met godsdienst, iets waar we beiden vrede mee hadden. Omdat ik een erg ongelukkige kindertijd heb doorgemaakt, ging ik op achttienjarige leeftijd van huis weg en liet ik ook de kerk voor wat ze was. Toen ik twintig was trouwde ik met Norman, die geen lid was. Hoewel ik niet leefde volgens mijn godsdienst, heb ik toch de indruk dat de Heilige Geest mij in mijn huwelijk heeft geleid en beschermd. Norman was een fijne man, maar hij was duidelijk bevooroordeeld jegens de kerk. Niettemin vond hij het goed dat ik onze kinderen als mormoonse kinderen zou grootbrengen. Ik was niet van plan zelf ooit nog naar de kerk te gaan, maar godsdienst moest dieper in mij verankerd hebben gezeten dan ik wist.

Vijftien jaar lang werden we niet gezegd met kinderen. Toen adopteerden we een klein jongetje. Twee en een half jaar later schonk ik het leven aan een zoon. Toen Douglas drie jaar was nam ik hem mee naar de zondagsschool, omdat ik voor mezelf het besluit had genomen dat mijn kinderen zouden moeten worden gebracht, en niet gestuurd zoals met mij het geval was geweest. Ik had helemaal niet de bedoeling ergens bij betrokken te raken, ik wilde alleen maar dat onze twee jongens een goede religieuze achtergrond zouden krijgen. Eén van mijn stokpaardjes luidde: „Mijn slechte gewoonten schaden alleen mezelf maar, doch als ik ooit een roeping in de kerk zal aanvaarden, zal ik me volledig

houden aan de normen.” Ik kon dat met een gerust hart zeggen omdat het in mijn bedoeling lag toch nooit een roeping te accepteren. Maar toen Steven bijna drie was, werd ik geroepen als leraar van de drie-en vierjarigen in de junior-zondagsschool. Ik stond niet bepaald te springen om die roeping te aanvaarden, maar Steven wilde niet zonder mij naar de zondagsschool, dus zat ik in de val. En zo goed als dat in mijn vermogen lag begon ik het Woord van Wijsheid en alle andere geboden na te leven.

Geleidelijk aan kwam ik erachter dat het evangelie datgene was wat ik nodig had en wat ik wilde hebben voor mijn gezin. Ik deed een sterk getuigenis op, onderging een nogal pijnlijke periode van bekering, en legde mijn leven in de handen van de Heer. In 1956 ontving ik mijn patriarchale zegen, waarin de troost gevende verzekering was opgenomen: „Als u geloofsgetrouw zult zijn en zult bidden, zal de Heer voor u uit gaan en zal Hij door zijn bode de weg bereiden opdat te zijner tijd het rechtvaardig verlangen van uw hart en het gebed van uw leven zullen worden verhoord, en alles zal goed zijn.”

Welk een groot geluk was mij ten deel gevallen! Maar er was toch ook wel iets droevigs omdat mijn echtgenoot er niets van wilde weten. Ik bleef niet bij de pakken neerzitten en probeerde hem het evangelie op te dringen. Ik wilde dat ook hij dat wonderbare dat ik had gevonden, zou begrijpen en aanvaarden. Doordat

ik hem niet met rust liet stonden we in 1958 vlak voor een algehele scheiding. Door die crisissituatie kwam ik tot nederigheid en ik bracht heel wat tijd in gebed door, waarbij ik de zaak in handen legde van mijn hemelse Vader. Ik besepte dat ik de zaak niet moest forceren, dat ik mijn man zich niet schuldig moest doen voelen dat hij niet samen met ons naar de kerk ging. Ik ging eraan werken hem een echt gelukkig thuis te bezorgen. Ik nam mezelf voor dat ik een voorbeeldige en liefhebbende echtgenote zou zijn, in alle opzichten, en dat ik hem zijn vrije wil zou laten. Omdat Norman een man van eer is, hield hij zich aan zijn toestemming de jongens in de kerk groot te brengen. Dat was zeer bewonderenswaard omdat hij al sedert zijn kinderjaren een scherp vooroordeel had gehad. Mijn jongens en ik aanvaardden elke roeping om in de kerk te dienen, en altijd kwamen we thuis met een glimlach op ons gezicht en vol liefde voor paps. We baden voor hem, vastten voor hem, maar bovenal hadden we hem lief. Altijd was hij het hoofd van het gezin. Ik besepte dat ik goed op de hoogte moest zijn van het evangelie, als ik ten minste antwoord zou willen geven op vragen die Norman wel eens zou kunnen gaan stellen. En zo was ik veertien jaar lang ijverig aan het studeren - en hoe meer ik leerde, hoe belangrijker het evangelie werd. Ik sprak hem alleen maar over het evangelie als ik daartoe door de Geest werd aangezet, en dikwijls werd mij ontegenzeggelijk ingefluisterd wat en wanneer ik iets moest zeggen. In enkele zinnen iets zeggen over die veertien jaar geeft natuurlijk geen volledig beeld. Dikwijls maakten we geen enkele vooruitgang, integendeel, en vaak ook was er sprake van zielepijn, maar de jongens en ik zijn altijd volgens het evangelie blijven leven.

In 1967 wilde Norman zich aansluiten

bij een op godsdienstige leest geschoeide dienstverlenende broederschap. Daarover maakte ik me nogal wat zorgen vanwege het feit dat dat nog eens een extra hinderpaal zou vormen voor zijn bekering. Ik maakte hem mijn bezwaren op een niet mis te verstane manier duidelijk, waarbij ik hem zei dat aansluiting bij die broederschap zijn vooroordeel tegen de kerk nog verder zou doen toenemen. Toen hij me zei dat hij helemaal geen vooroordelen had, vroeg ik: „Ben je dan zo toegeeflijk dat je met mij naar de kerk wilt komen?” Daarop gaf hij geen antwoord, maar later die dag zei hij dat als ik echt wilde dat hij zou meegaan, hij dat zou doen. En aldus ging hij in de zondagsschool de onderzoekersklas bezoeken, en binnen het jaar kwam hij ook naar de avondmaalsvergadering. Natuurlijk konden de jongens en ik ons geluk niet op, en altijd zullen we de wijkleden dankbaar zijn voor de manier waarop zij Norman op zijn gemak stelden en hem in de wijk integreerden. Maar gedurende dat jaar kon ik een grote innerlijke strijd bij hem waarnemen. Hij stelde vraagtekens bij heel wat leerstellingen. (Toen wij hem later vroegen wat nu het meest had bijgedragen tot zijn bekering, zei hij dat zijn gezin meer voor hem betekende dan wat anders ook, en dat de wijze waarop deze kerk zich opstelt tegenover het gezin hem diep getroffen had. En in de tweede plaats, hij was niet in staat aan te tonen dat het evangelie verkeerd was, en dus overwoog hij dat het niet anders kon zijn dan waar.) Waar ik ook dankbaar voor was is dat we zoveel werden uitgenodigd voor gezellige bijeenkomsten bij de wijkleden thuis, en Norman kwam erachter dat we het erg gezellig konden hebben zonder dat daar alcohol aan te pas hoefde komen. Ook stond hij erachter dat de jongens op zending gingen en hield hij in de avondmaalsvergadering een korte

toespraak voordat ze uitgingen in het zendingsveld.

Maar door de inspirerende woorden van ouderling Boyd K. Packer van de Raad der Twaalf, gesproken op de in de herfst van 1971 te Salt Lake City gehouden conferentie van de Zustershulpvereniging, kon ik voldoende moed putten om mijn echtgenoot te zeggen wat mijn gevoelenswaren aangaande zijn toetreding tot de kerk. Ouderling Packer zei onder andere dit:

„Ik heb al meermalen gezegd dat een echtgenoot er niet onderuit kan lid te worden van de kerk als zijn vrouw echt wil dat hij lid wordt en als ze weet hoe hem zover te krijgen.

„Als u voldoende geloofsvertrouwen en verlangen hebt, zult u aan het hoofd van uw gezin een vader en echtgenoot hebben die actief en getrouwd is in de kerk. „Zusters die de hoop allang hebben opgegeven hebben teleurgesteld gezegd: „Daar zou een wonder voor nodig zijn! Daarop zeg ik, nou en? Dan maar een wonder! Bestaat er een begerenswaardiger doel?

„En nogmaals, als uw echtgenoot zich in de kerk niet thuis voelt, doe er dan alles aan dat hij zich thuis in de kerk voelt.

„Zusters, zorg ervoor dat hij ziet dat het evangelie de moeite waard is, en laat hem weten dat u dat voor ogen staat.

„Hij moet weten, en dat moet hem worden gezegd, dat u zich het evangelie gelegen laat liggen en wat het voor u betekent.”

Een apostel des Heren had me daar dus gezegd mijn man te vertellen wat het voor me zou betekenen als hij het evangelie zou aannemen. Wat een onderneming! Bij ons thuis werd er nooit over het evangelie gesproken, tenzij mijn man er zelf als eerste over begon. Ik moest erom huilen terwijl ik probeerde vast te stellen hoe ik dat toch zou kunnen doen. Toen schoot me die tekst te binnen: „Ik,

de Here, ben gebonden als gij doet wat Ik zeg; maar als gij niet doet wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.” (LV 82:10.) Weer nam ik mij voor te gaan vasten en bidden en op de Heer te vertrouwen. Het duurde tot januari 1972 voordat ik de moed bijeen had geraapt om erover te spreken. Op zekere avond vroeg ik Norman toen of hij vond dat hij ooit het evangelie zou kunnen aannemen. Zeer beslist, maar niet onvriendelijk zei hij dat dat niet zo was. Ik haalde eens diep adem en vertelde hem toen hoeveel de jongens en ik van hem hielden, wat voor goede vader en fijne echtgenoot hij was, maar dat hij niet in staat was mij te geven wat ik het liefst zou willen hebben. Zo, dat was eruit! Een apostel des Heren had me gezegd dat te doen. Binnen zes maanden na die avond, na zevenendertig jaar met hem getrouwd te zijn, werd Norman gedoopt. Dat was waarachtig een wonder. Als ik terugkijk naar die maanden die volgden op dat gesprek toen in januari, zie ik dat er heel wat heeft plaatsgevonden waardoor dat tot stand is gekomen. Vrienden uit Salt Lake City gaven Norman het boek *No More Strangers* (Niet langer vreemdelingen), geschreven door Hartman en Connie Rector, en zij daagden Norman uit zijn plaats in te nemen aan het hoofd van zijn gezin en het priesterschap te dragen. Na de afscheidsdienst ter gelegenheid van het op zending gaan van onze jongste zoon, waarop Norman enkele woorden sprak, vroeg Norman's zondagsschoolleeraar hem of hij zich wilde voorbereiden op de doop. Steven schreef bemoedigende brieven en vroeg zijn vader het Boek van Mormon te lezen. Douglas gaf hem zijn getuigenis. Steven was in 1972 op zending gegaan toen zijn vader geen lid was van de kerk, maar toen hij in 1974 terugkwam trof hij zijn vader aan, op het podium, als tweede raadgever in de bisschop. □

Klassieken door de profeten uit de laatste dagen

Joseph Fielding Smith werd, toen hij drie-ennegentig jaar oud was, op 23 januari 1970 de tiende president van de kerk. Ondanks zijn hoge leeftijd was hij mentaal en fisiek sterk tot aan zijn dood op 2 juli 1972, hij was toen vijftiennegentig. In de twee-enzestig jaar dat hij dienstbaar is geweest als algemene autoriteit, heeft hij een groot aantal boeken en artikelen geschreven over leerstellige onderwerpen. Op 19 juli 1876 werd hij in Salt Lake City geboren als zoon van Joseph Fielding Smith en Julia Lambson. Hij was ook

de kleinzoon van Hyrum Smith, oudere broer van de profeet Joseph. Op 7 april 1910 werd hij door zijn vader, president Joseph F. Smith, zesde president van de kerk, tot apostel geordend. Op 30 september 1950 werd hij ondersteund als president van het Quorum der Twaalf Apostelen ad interim, en op 9 april 1951 werd hij ondersteund als president van dat quorum. Op 29 oktober 1965 werd hij raadgever van president David O. McKay en diende als zodanig tot 1970.

De eerste profeet van de laatste bedeling

President Joseph Fielding Smith

Deze toespraak werd gehouden ter gelegenheid van de inwijding van het bezoekerscentrum te Independence in Missouri op 31 mei 1971.

Ik wil graag de aandacht vestigen op twee grote waarheden: op de eerste plaats dat Jezus Christus de Zoon van God is, en op de tweede plaats dat Joseph Smith een profeet is. Ik maak van het eerste feit gewag één van de grootste ooit aan de mens geopenbaarde waarheden - als inleiding tot het getuigen aangaande het tweede.

Mag ik, zo onomwonden en nadrukkelijk als maar mogelijk is, stellen dat wij in Christus geloven. Wij nemen Hem onvoorwaardelijk aan als de Zoon van God en Zaligmaker van de wereld.

Wij geloven dat Hij in de wereld is gekomen om de mens vrij te kopen van de stoffelijke en geestelijke dood die in de wereld is gekomen door de val van Adam, en in ons hart zijn we oneindig dankbaar dat door het vergieten van zijn bloed alle mensen tot onsterfelijkheid zullen worden opgewekt, terwijl zij die in zijn wetten geloven en die gehoorzamen, ook nog tot eeuwig leven zullen worden opgewekt.

Wij geloven dat zaligmaking komt, zal komen en moet komen, door het zoen-

bloed van Christus, de Heer Almachtig, en dat er onder de hemel geen andere naam is gegeven waardoor de mens erfgenaam kan worden van hemelse heerlijkheid in de koninkrijken die zullen komen.

En mag ik ook, zo onomwonden en nadrukkelijk als maar mogelijk is, stellen dat Joseph Smith jr., de profeet en ziener van deze laatste dagen, door de Heer Jezus Christus werd geroepen om deze laatste bedeling in te luiden en voor de laatste maal de volheid van dit eeuwig evangelie op aarde terug te brengen.

Joseph Smith is de openbaarder van de kennis van Christus en van de zaligmaking van de wereld voor deze tijd en deze geslachten. Tot hem heeft de Heer gezegd: „... Dit geslacht zal Mijn woord door u ontvangen.” (LV 5:10.)

Toen bijna 150 jaar geleden Moroni tot Joseph Smith kwam, vertelde die opgestane persoon de jonge Joseph dat zijn naam zowel ten goede als ten kwade onder alle natiën, geslachten en talen bekend zou worden; met andere woorden: onder alle volken zou er zowel goed als kwaad over worden gesproken. (Zie JS 2:33.)

Vijftien jaar later ging de Heer zelf nader in op zijn belofte door tot de profeet te

zeggen: „De einden der aarde zullen naar uw naam vragen, en dwazen zullen u bespotten, en de hel zal tegen u woeden;

DQTerwijl de reinen van harte en de verstandigen, de edelen en de deugdzaam voortdurend naar raad, bevoegdheid en zegeningen vanuit uw handen zullen zoeken.” (LV 122:1-2.)

Ik wil één van diegenen zijn die voortijd worden gerekend tot hen die raad,

„Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.

„Want indien gij deze dingen doet, zullen de poorten der hel u niet overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor uw welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden.

„Want aldus zegt de Here God: Hem heb Ik geïnspireerd om de zaak van Zion

En wat ik ook kan zeggen, zo onomwonden en nadrukkelijk als maar mogelijk is, dat Joseph Smith jr., de profeet en ziener van deze laatste dagen, door de Heer Jezus Christus werd geroepen om deze laatste bedeling in te luiden en voor de laatste maal de volheid van dit eeuwig evangelie op aarde terug te brengen.

bevoegdheid en zegeningen zoeken, zoals die zijn voortgekomen uit die grootse profeet die de Heer heeft opgewekt om een aanvang te maken met het terugbrengen van alle dingen in deze laatste heerlijke bedeling van het evangelie.

Ik getuig met grote genoegdoening dat met het verstrijken der jaren, in alle landen mensen zich steeds meer wendden tot Joseph Smith en het door zijn inzet teruggebrachte evangelie ten einde in dit leven vrede te vinden en hun hoop te vestigen op eeuwig leven in de komende wereld.

Zodra de kerk op 6 april 1830 was georganiseerd, zei de Heer tot de kerk, sprekend over Joseph Smith: „Daarom moet gij . . . acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen;

met zeer grote kracht te bevorderen; Ik ken zijn ijver, en zijn gebeden heb Ik gehoord.

„Ja, zijn geweest om Zion heb Ik gezien, en Ik zal maken dat hij er niet langer om zal treuren; want de dagen zijn gekomen, dat hij zich verheugt over de vergeving van zijn zonden en de openbaarmaking van Mijn zegeningen op zijn werken.

„Want zie, Ik zal allen, die in Mijn wijngaard werken, zegenen met een grote zegen, en zij zullen zijn woorden geloven, die hem van Mijntwege door de Trooster worden gegeven, Die openbaart, dat Jezus door zondige mensen voor de zonden der wereld werd gekruisigd, ja, voor de vergeving der zonden voor het verslagen hart.” (LV 21:4-9.)

In het licht van die geopenbaarde verklaringen, stel ik nu -

Dat Joseph Smith degene is naar wie alle

Wat Joseph Smith voor jonge mensen wilde

Door William G. Hartley

We bestuderen, spreken over en onderkennen de bijdragen van de profeet Joseph Smith aan de kerk, maar gaan zelden dieper in op zijn bezorgdheid voor en bemoeienis met de jongeren. Toch worden de grondgedachten van de kerkelijke jongerenprogramma's belichaamd in de relatie van de profeet met de jongeren van zijn tijd.

In die tijd kon het woord *jongeren* betrekking hebben op zowel mensen van tien als van vijftientig jaar oud. Niet

alleen was men toen wat later dan nu in de pubertijd, maar ook de fysieke groei vond toen veel geleidelijker plaats dan nu. Jongens groeiden in de lengte door tot ze ongeveer vijftientig waren. Simpel gezegd, jongeren die snel tot rijpheid kwamen, hielden zich met taken van volwassenen bezig zodra ze die aankonden, ongeacht hun leeftijd.

De profeet Joseph stond vier duidelijke zaken voor ogen aangaande jonge mensen: (1) hun behoefte aan liefde, respect

en leiding door volwassenen; (2) hun behoefte aan een gezond evenwicht tussen werken en spelen; (3) hun behoefte aan scholing; en (4) hun behoefte aan godsdienstige scholing.

Liefde, respect en leiding door volwassenen. Joseph Smith hield van jongeren en respecteerde ze. Misschien betekenden ze wel zoveel voor hem omdat de dood vijf van de tien kleine kinderen wegnam die hij en Emma hadden.

Er zijn talloze voorbeelden van zijn hoge achting voor jongeren. Toen John Belows en zijn vader op een keer een bezoek brachten aan de profeet, voelde de jongen zich in de belangstelling staan omdat Joseph Smith „zich vaak met me bezighield” in het uur dat het gesprek tussen de twee volwassen mannen duurde. Van William H. Walker is het verhaal afkomstig dat de profeet, toen hij hoorde dat een van de gasten in het Mansion House een van de dienstmeisjes had beledigd, opdracht gaf de man buiten de deur te zetten en geen geld van hem aan te nemen: „Van mensen van uw soort wil ik geen geld aannemen.” Bij een andere gelegenheid, namen Emma en Joseph een paar van de tien kinderen Walker bij zich in huis toen zuster Walker kwam te overlijden. „We mochten alles meegenieten,” verhaalt dochter Lucy Walker. Joseph Smith ging met haar broer Loren om als een intieme vertrouwensvriend: „Altijd was hij bij hem; arm in arm wandelden ze en spraken openlijk over verschillende onderwerpen.” Toen de profeet, te gast bij de familie Hess, vermoeid raakte van het studeren, verpoosde hij zich door samen met de kinderen in de tuin om het huis spelletjes te doen. Daarbij was ook de veertienjarige John W. Hess.

De profeet had respect voor jonge mensen, van zijn kant verwachtte hij dat zij zich respectabel zouden gedragen. Tijdens een zondagse bijeenkomst in een

bos bij Nauvoo, zat de veertienjarige Goudy E. Hogan achter Joseph Smith. Hij keek toe toen de profeet de ouderling onderbrak die het woord voerde en de aanwezigen zei dat „hij wilde dat die jongemannen op de buitenste rijen die de rust verstoorden door hardop te praten tegen jonge meisjes daarmee zouden ophouden; dat ze na de dienst maar naar huis moesten gaan en daar met ze spreken met de toestemming van hun ouders.” Het bleef echter onrustig en dus liep Joseph door de menigte heen om die jongeren toe te spreken. Hogan voegde eraan toe: „Daarna was het rustig in die vergadering.”

Gezond evenwicht tussen werken en spelen. Joseph Smith was de mening toegedaan dat jongeren zowel moesten leren werken als spelen, twee dingen die hij zelf heel goed kon. Er deden heel wat verhalen de ronde over dat de profeet heel hard kon werken. Bij voorbeeld, toen William Walker vooraan in de twintig was, werkte hij drie jaar samen met Joseph. Ik ging samen met hem naar het hooiveld en hielp hem dagenlang bij het met een zeis maaien van het gras, waarbij we per dag tien uur werkten,” herinnert hij zich.

De historicus T. Edgar Lyon heeft eens een verhaal verteld dat hij, als jongen, had gehoord van een oude man die vroeger in Nauvoo had gewoond en toen in zijn wijk woonde. Die oude man zei dat hij als jongen zich, samen met een andere jongen, op een nabijgelegen boerderij bezig hield met katekwaad uit te halen. De woedende boer had ze in de kraag gevat. De rechter liet ze opsluiten. De vader van de jongen vroeg Joseph Smith een goed woordje te doen. De profeet lagen zijn eigen bittere ervaringen in de gevangenis nog vers in het geheugen en hij vroeg de rechter de jongens vrij te laten en een half jaar onder zijn toezicht te plaatsen. Joseph zette de twee jongens

toen aan het werk en liet ze gebroken stenen en steengruis aanvoeren om de oneffen straten van Nauvoo mee begaanbaarder te maken. De jongens kregen vijftig dollarcent per dag, waarvan ze de boer schadeloosstelden en de kosten van de rechtszitting betaalden. Die broeder vertrouwde zijn luisteraar toe dat „dat de beste training was die ik ooit heb gehad om niet willens en wetens andermans eigendom te vernielen,” en dat het de beste training was in onophoudelijk werken en een eerlijk dagloon verdienen die ik ooit heb gehad.”

Algemeen bekend is dat Joseph Smith graag worstelde, honkbalde, zwom en jaagde. William Allred, die vaak samen met Joseph honkbalde, herinnert zich een voorval waarbij iemand de profeet kritiseerde betreffende zich overgeven aan het spel. Als reactie op die kritiek vertelde Joseph een gelijkenis van een profeet en een jager - waarbij hij duidelijk zijn eigen zienswijze uiteenzette over de relatie spelen en werken. Het verhaal gaat over een zekere profeet die onder een boom „zichzelf op de een of andere manier bezighield.” Er kwam een jager voorbij die hem berispte. De profeet vroeg de jager of hij zijn boog altijd gespannen hield. „Nee hoor,” zei die.

„Waarom niet?”

„Omdat die dan zijn rekbaarheid zou verliezen.”

„Zo is het nu ook met mijn verstand,” verklaarde de profeet;

„ik wil niet dat dat altijd opgewonden is.”

Scholing. Ondanks het feit dat hij niet veel op school heeft gezeten, mocht Joseph Smith heel graag studeren en leren. Gedeeltelijk werd hij daartoe aangezet door met hem samenwerkende schoolmeesters. Zijn vader heeft ooit op school lesgegeven. Zijn grootmoeder van moederskant, een onderwijzeres, bracht zijn moeder de basisbegrippen bij van reke-

nen, schrijven en woordspelling. De echtgenote van Joseph was onderwijzeres, „een vrouw die liberaal dacht en goede scholing voorstond.” En ook zijn voornaamste schrijver tijdens de vertaling van het Boek van Mormon, Oliver Cowdery, was schoolmeester.

Joseph probeerde ook de vele openbaringen gehoorzaam te zijn waarin werd gevraagd om onderlegde heiligen. De Heer zei: „... Put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap” (LV 88:118); en ook te „studeren en (te) leren, en bekend (te) worden met alle goede boeken, en met talen, tongen en volken” (LV 90:15). Begrip moet worden verkregen van de dingen van de hemel en de aarde, astronomie, geologie, geografie, geschiedenis, de politiek en actuele gebeurtenissen (zie LV 88:77-80).

Maar Joseph Smith bemerkte dat er te veel bekeerlingen waren die net als hijzelf maar weinig onderwijs hadden genoten. Er waren er velen zoals Harrison Burgess, die „bij mijn ouders woonde tot na mijn veertiende jaar, en, de oudste zijnde, almaar aan het werk werd gezet en weinig of geen kans had op scholing.” En aldus geschiedde het dat in een tijd waarin er sprake was van parochiële scholen en besloten scholen, en helemaal geen scholen, van particuliere onderwijzers en van maar heel erg weinig openbare scholen, Joseph Smith een onderwijshervormer werd die zijn tijd ver vooruit was.

In vrijwel iedere grotere HLD-nederzetting werd een school gesticht. Te Kirtland stichtte Joseph Smith naast de school der profeten ook een middelbare school, die in een bepaald seizoen werd bezocht door 140 „kleine kinderen en tieners.” Het leerplan omvatte rekenkunde, aardrijkskunde, grammatica, schrijven, lezen en talenonderwijs. Aan het eind van ieder semester moesten de leerlingen een examen afleggen voor de

raad van bestuur - waartoe ook het Eerste Presidium behoorde. Eliza R. Snow opende te Kirtland een school voor „jonge dames,” één van de weinige particuliere scholen die daar werden gesticht. In Missouri begonnen de mormonen met de eerste school die ooit in Jackson County had bestaan.

In Nauvoo deed het stadsbestuur een eenheidsschool-systeem van de grond komen - in iedere wijk een normaal-school voor kinderen en een seminarie (middelbare school) voor de opgroeiende jeugd en een universiteit voor de jongeren en volwassenen. Historici zijn achter de namen gekomen van tientallen mannen en vrouwen die in Nauvoo als leerkracht hebben dienstgedaan. De scholen stonden open voor iedereen die graag geschoold wilde worden en het systeem werd gefinancierd uit belastingheffing in die tijd een revolutionair begrip.

Godsdienstige scholing. Joseph Smith stond geheel achter de „wet voor de inwoners van Zion” (LV 68:25-28) die de verantwoording voor het godsdienstig onderricht aan kinderen zonder meer plaatst op de schouders van de ouders. Maar hij wist ook dat de kerk de ouders bij dat pogen sterk moet maken. De HLD-scholen droegen hun steentje bij door onderricht, lezen en schrijven uit de schriften. Zo ook in drukvorm verschenen schriftgedeelten en openbare toespraken die christelijke beginselen voorstonden, zoals het feit dat jongeren zich het huwelijk ten doel moeten stellen. Uit de verslagen blijkt dat jongeren inderdaad de zondagse erediensten en enkele particuliere gebedsdiensten op zondagavond bijwoonden en daar goed onderricht kregen. Goudy Hogan ging, toen hij veertien was, „heel vaak met mijn vader van het huis waar we woonden, 13 kilometer van Nauvoo, te voet heen en weer naar de vergadering.” Hij zegt ook

nog dat hij „stond te popelen om naar de vergadering te gaan om te luisteren naar wat de dienstknechten des Heren hadden te zeggen.” Mary Alice Cannon, ook een veertienjarige, hoorde de profeet „vele malen” prediken.

Joseph Smith steunde met enthousiasme de „Hulpvereniging van jonge heren en jonge dames van Nauvoo,” die onder de bekwame leidende hand van Heber C. Kimball van de grond kwam. Ze begon eenvoudig als een af en toe gehouden discussiebijeenkomst. Maar iedere week kwamen er meer jongeren en moest er naar grotere vergaderplaatsen worden uitgezien. Toen de groep op een keer bijeen kwam in de grote ruimte boven de winkel van de profeet, kwam hij hun toespreken. Hij prees ouderling Kimball voor zijn aandeel in het organiseren van dat „goede en heerlijke werk,” prees de jongeren voor hun goede gedrag, „en hield ze voor hoe zich in alle plaatsen te gedragen, legde hun hun plichten uit, en gaf ze het advies zich te organiseren tot een vereniging voor armenhulp.” In het bijzonder vroeg hij ze de geldmiddelen bijeen te brengen voor een huis van een lamme broeder, en dat huis dan ook echt te bouwen. Het antwoord van de jongeren was dat ze statuten ontwierpen, ambtenaren kozen, maandelijks vergaderingen bijeen riepen, en het lidmaatschap openstelden voor iedereen in Nauvoo, HLD of niet, die nog geen dertig jaar oud was, dus jongemannen en „de zachtvaardige, lieflijke en mooie leden van het vrouwelijk geslacht uit onze stad.”

De jonge vrouwen gingen ook naar de Zustershulpvereniging. Een jaar daarvoor waren, op de allereerste vergadering van de ZHV, drie van de twintig aanwezige zusters in de tienerleeftijd. Het priesterschappelijke werk in die tijd ging in het algemeen buiten de jongens en jongemannen van de kerk om. Waar

het om ging was rijpheid, niet de leeftijd. Er zijn echter wel jongemannen geweest die de kerk heel goed dienstbaar zijn geweest in officiële roepingen. Toen hij negentien was werd Orson Pratt zendingeling (zie LV 34). Lyman Johnson, later op jonge leeftijd lid van het Quorum der Twaalf, was op zending toen hij twintig was. George A. Smith, die werd gedoopt toen hij vijftien was, maakte deel uit van Zion's Camp en werd later op achttienjarige leeftijd geordend tot lid van het Eerste Quorum van Zeventig. Peter Whitmer jr. werd op negentienjarige leeftijd één van de acht getuigen. Daniel Tyler ging, toen hij nog geen negentien was, alleen op zending toen zijn oudere collega niet kwam opdagen. De jongere broer van Joseph Smith, Don Carlos, kreeg het priesterschap toen hij veertien was, ging in dat jaar op zending en werd

op negentienjarige leeftijd president van een hogepriesterquorum. Erastus Snow, die werd gedoopt toen hij veertien was, predikte gedurende lange tijd in Ohio, New York en Pennsylvania, en vervulde, voor zijn negentiende, een zending in Vermont. William F. Cahoon, een tot leraar geordende jongeman van zeventien, was de huisonderwijzer van het gezin van Joseph Smith. Hoewel de profeet in de weinige toespraken waarvan we verslagen hebben, weinig zegt over jonge mensen, maken andere verslagen duidelijk dat hij niet aan de jongeren voorbijging. Hij hield van jongeren. Hij werkte met ze samen. Hij onderrichtte ze. Hij stichtte scholen voor ze. Hij stond achter ontwikkelingsvereniging voor jongeren die door anderen waren begonnen. Zijn voorbeeld spreekt boekdelen.

DE EERSTE PROFEET . . .

Vervolg van bladzijde 26

mensen in deze tijd moeten uitzien om de waarheid aangaande Christus en zijn evangelie te weten te komen;

Dat het zal geschieden dat de naam van deze profeet in elke uithoek van de aarde onder alle mensen bekend zal zijn;

Dat de oprechten van harte hem als profeet zullen aannemen en de Heer aanbidden die hij heeft geopenbaard;

Dat de kerk die hij heeft gesticht op goddelijk bevel zal bloeien omdat ze handelt volgens de openbaringen die door hem zijn gekomen;

En dat iedereen die in de leerstellingen van Joseph Smith gelooft en werkzaam is in de richting die door hem is aangegeven, zal weten dat Jezus Christus de Zoon van God is die werd gekruisigd voor de zonden der wereld.

Gelijkerwijs ik weet dat Jezus de Christus is - en dat weet ik door openbaarmaking door de Heilige Geest - weet ik ook

dat Joseph Smith een profeet van God is, was en voor eeuwig zal zijn.

Ik eerbiedig en eer zijn geheiligde naam. Samen met zijn broer, mijn grootvader, de patriarch Hyrum Smith, heeft hij in de gevangenis van Carthage zijn getuigenis met zijn bloed bezegeld. En ik wil een instrument zijn in handen van de Heer om de eindigen der aarde te laten weten dat zaligmaking weer mogelijk is omdat de Heer een machtig ziener heeft opgewekt in deze dagen om zijn koninkrijk op aarde opnieuw te vestigen.

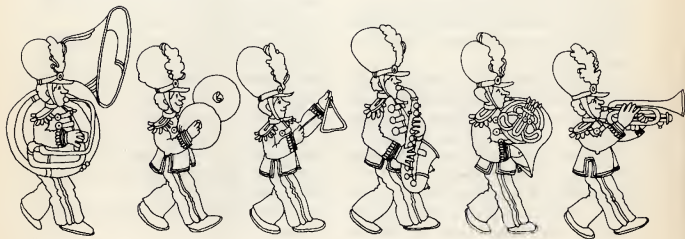
In de geest van getuigenis en dankzegging, besluit ik nu met de volgende geïnspireerde woorden uit de Leer en Verbonden: „Joseph Smith, de profeet en Ziener des Heren, heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid des mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon, die ooit op aarde heeft geleefd.” (LV 135:3.)

In de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

De enige die in de pas loopt

Door David Hugh Birley

Iedereen heeft weleens dat verhaal gehoord van die trotse oma die, terwijl ze stond te kijken naar haar kleinzoon die samen met de andere soldaten parade liep, uitroept: „Kijk eens, iedereen loopt uit de pas, behalve Johnny!” Dat verhaal is een grapje waarmee wordt aangetoond dat een lieve oude dame de onvolkomenheid van haar kleinzoon niet wil zien; en toen ik het had gehoord borg ik het ergens in mijn achterhoofd op en dacht er niet meer aan. Ik dacht er niet meer aan tot die dag dat ik de grote trom bespeelde in de kadettenband van de militaire academie te Victoria in Canada. Degeen die de grote trom bespeelt draagt een schouderharnas waarmee hij zijn instrument draagt. Al marcherende loopt hij net als iemand normaal loopt, dus zodanig dat zijn rechterhand voorwaarts is gericht om op de trom te slaan als zijn linkervoet de grond raakt (en vice versa). Dat is van belang omdat de linkervoet-rechterhand-positie het begin aangeeft van iedere muziekmaat. Tussen haakjes, die grote trom is inderdaad groot. De trom die ik bespeelde was zo groot dat ik er maar net overheen kon kijken. De voeten van de bandleden vóór me kon ik niet zien. Ik was afhankelijk van de muziek en de linkervoet-

rechterhand-positie om in de pas te blijven.

We waren aan het oefenen voor onze jaarlijkse commando-inspectie. De kadetten marcheerden altijd over de oprijlaan van de school naar het sportveld waar ze zich voor inspectie verzamelden. De band zou de parade voorgaan, gevolgd door de pelotons die in rotten van drie liepen. Iedereen luisterde naar de slag van de muziek om in de pas te blijven.

Luitenant-kolonel Genge, een oorlogsveteraan die had gevochten met het Britse leger in Noord Afrika tijdens de tweede wereldoorlog, commandeerde de parade. Maar de bandleden besteedden in het bijzonder aandacht aan de tambourmaitre. Die werd door ons Brown de Eerste genoemd. Dat deden we omdat er vier maten waren op school die Brown heetten, en die vier waren dus Brown de Eerste, de Tweede, de Derde en de Vierde. Brown de Eerste was een grote knaap, zowat 1.97m lang. Hij droeg de tambour-maitre-stok, of „knots”; hij bepaalde welke melodie moest worden gespeeld; en door die „knots” in verschillende richtingen te draaien en te wijzen, gaf hij de band zijn aanwijzingen. De ochtendzon schitterde in onze opge-

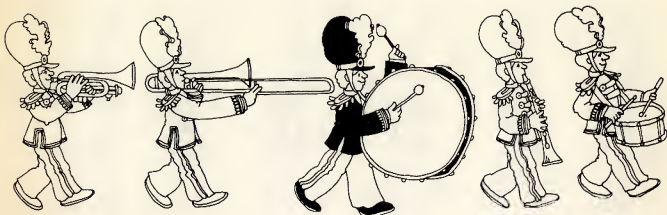
poetste instrumenten. Onze pas geperste uniformen deden ons er puntgaaf uitzien.

Overste Genge schreeuwde met zijn hoge stem een vaak gehoord commando: „Hoofd der kolonne voorwaarts, MARRRRS!”

Er ging deze keer echter iets mis. Brown de Eerste begon met zijn verkeerde voet. Dat had hij nog nooit eerder gedaan, maar nu liep hij daar, voor de band uit, in de verkeerde pas!

Er ging een kettingreactie door de rotten. De eerste rij muzikanten kregen in de gaten dat ze niet in dezelfde pas liepen als Brown de Eerste en dachten dat zij uit de pas liepen en dus veranderden zij hun pas om gelijk te lopen met hem. Al gauw deden de andere rotten hetzelfde, behalve de bespeler van de grote trom. U weet nog wel, ik kon niet ver genoeg over de trom heen zien om te weten of ik met de anderen in de pas liep. Ik luisterde alleen maar naar de muziek en liet me leiden door de slag.

„Birley, je loopt uit de pas!” hoorde ik de tamboer links van me fluisteren. Ik liep nog een paar passen verder en luisterde naar het ritme van de muziek. Ik wist dat ik in de pas liep in de maat van de muziek.

„Nee, niet waar!” fluisterde ik terug. „Birley, je loopt uit de pas!” Deze keer was het Price, rechts van mij. „Nee, niet waar!” hield ik vol. Ik kromp ineen toen ik de stem van overste Genge gedempt hoorde zeggen: „Birley, verander de pas!”

„Maar overste,” protesteerde ik, „ik loop precies in de maat van de muziek!” Overste Genge leek een ogenblik met stomheid geslagen. Het is nu niet bepaald de gewoonte dat een kadet een meerdere tegenspreekt, laat staan dat hij een commando niet opvolgt. Maar terwijl hij naar me keek toen ik verderliep, luisterde hij naar de muziek, en even later bracht hij uit: „Waarachtig, je hebt gelijk!”

Toen gaf hij het meest ongewone commando dat ik ooit op dat exercitieterrein heb horen geven: „Iedereen, met uitzondering van Birley, VERRANDERRR DE PAS!”

Alle andere kadetten moesten de pas veranderen om met mij in de pas te lopen in de maat van de muziek.

Ik denk dat van de daar toen aanwezigen er niet veel zullen zijn die zich dat voorval nog zullen herinneren als iemand hen daar niet aan helpt herinneren. Ik zou het mogelijk ook glad vergeten hebben als er enkele jaren later niet nog een

voorval had plaatsgevonden. Iets dat me iets anders duidelijk maakte over uit de pas lopen.

Kent en Colleen Ockley verschilden ontegenzeggelijk van andere gezinnen die ik in mijn fotografenpraktijk had leren kennen. Ze waren niet alleen echt vriendelijk tegen me, maar ook lieten ze zien dat ze van elkaar hielden. Ik weet nog hoe gelukkig zij op mij overkwamen, hoezeer ik me bij hen thuis op mijn plaats en op mijn gemak voelde, ook al zocht ik tevergeefs naar een asbak. Die mensen leken volledig uit de pas te lopen ten opzichte van anderen met wie ik in mijn werk te maken had.

Op een klein tafeltje in hun huiskamer zag ik een grote uitvoering van het Boek van Mormon liggen. Jaren geleden had ik er al eens enkele hoofdstukken uit gelezen en nu werd mijn aandacht er opnieuw door getrokken. Zonder zich opgelaten te voelen gaven de Ockley's antwoord op de vragen die ik stelde en vroegen me nog eens aan te wippen. Ze brachten me in contact met de zendelingen. Ik begon te studeren, te bidden en te onderzoeken. Drie-entwintig dagen later werd ik gedoopt. Eindelijk had ik het gevoel dat ik in de pas liep, en sedert die tijd heb ik steeds geprobeerd in de maat te blijven met de Heer en met de leiding

die door zijn aangewezen leiders wordt gegeven.

Terwijl ik in kennis van de kerk toenam, besepte ik dat de geschiedenis van het evangelie een geschiedenis van mensen is (mensen die door hun medemensen vaak als mislukkeling worden aangezien) die in de pas liepen met de Heer en uit de pas met hun tijdgenoten.

Mozes zou een luxe leventje hebben kunnen leiden in een paleis, maar in plaats daarvan kreeg hij te maken met vervolging en strijd om de Hebreëen uit slavernij te bevrijden. Daniël vertikte het zich te buigen voor afgoden en die te aanbidden, ook al deed bijna iedereen dat in zijn leefgemeenschap. Ook al bevond Mormon zich te midden van de hopeloze verdorvenheid van zijn leefgemeenschap, toch weigerde hij zich daartoe te verlagen. Die profeten luisterden naar de Heer en niet naar de grote overredende krachten die in hun tijd heersten.

In deze bedeling treffen we een ander goed voorbeeld in Joseph Smith. Een tijd lang was hij de enige die in de pas liep. Toen kwamen de drie getuigen, daarna nog acht getuigen en iedereen die tot de kerk toetrad ging in de pas lopen met die ene man die begon met in zijn eentje in de pas te lopen. Nu zijn er meer dan viermiljoen heiligen der laatste da-

gen die in waarheid voorwaarts marcheren.

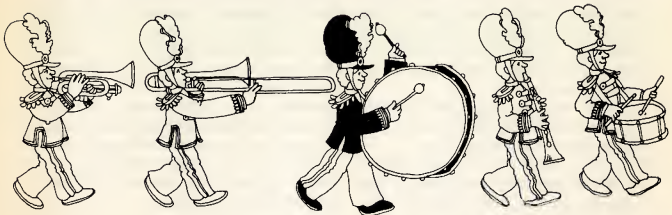
Maar ook al lopen we dan met elkaar in dezelfde pas en in de pas van de Heer (of in ieder geval proberen we dat), toch zijn we volledig uit de pas met wat in de wereld plaatsvindt. Steeds meer zal de aandacht op ons worden gevestigd omdat we niet zijn als iedereen.

In genen dele zijn wij volmaakt, maar u en ik weten dat wij in waarheid de enige zijn die in de pas lopen. Vele andere mensen die oprecht naar de waarheid zoeken luisteren naar de muziek, maar alleen in de ware kerk wordt het juiste ritme aangegeven.

Er zijn nogal wat andere mensen die ons zullen toefluisteren (of toeschreeuwen) dat we uit de pas lopen, maar als we voet bij stuk houden kunnen we uitzien naar de dag waarop een groots meester, de opperbevelhebber van het gehele mensdom, iets zal zeggen wat neerkomt op wat overste Genge mijn groep kadetten commandeerde:

„De hele wereld, met uitzondering van hen die trouw aan het geloof zijn, VERANDER DE PAS!”

En zal het geen heerlijk gevoel geven te beseffen dat wij eraan hebben meegeholpen de wereld op zijn komst voor te bereiden?

Perth, Australië:

Het ging niet om geld maar om geloofsvertrouwen

Door H. Dyke Walton

Ik vond mezelf helemaal geen deskundige, maar de vier mannen in de kamer, Reg, Robert, Charles en Don, de districts-president, keken naar mij alsof ik dat wel was; zij hadden mij nodig voor de bouw van hun nieuwe kerkgebouw, en tot dat doel was ik erop uitgestuurd. Maar het kan voorkomen dat ook een deskundige geen antwoord klaar heeft. Wat kon ik deze mannen, die een onfeilbare methode zochten om het benodigde geld bij elkaar te krijgen, zeggen? Zonder twijfel was de methode van bijdragen door leden de meest beproefde. Maar deze leden hadden gezegd dat ze dergelijke bijdragen onmogelijk konden opbrengen - in ieder geval, zo dachten ze erover. Zelfs de meest welgestelden onder hen leken arm.

Maar ik kon niets anders bedenken. Ik zei: „Het staat buiten kijf dat we het geld van de leden moeten loskrijgen.”

Ze knikten, maar zeiden niets. Ze beseften dat ik niet echt een oplossing had aangedragen voor hun probleem.

Dus ging ik nog een stap verder. „In de eerste plaats is het van wezenlijk belang dat u zelf uw persoonlijke bijdrage vaststelt,” zei ik.

„Hoeveel stelt u voor?” vroeg Don.

„Zo'n honderd dollar om mee te beginnen.” Aan de uitdrukking op hun gezicht kon ik zien dat dat wat hard was aangekomen.

„De mensen zullen het voorbeeld navolgen van hun leider,” herinnerde ik hem.

„U kunt niet van anderen vragen wat u zelf eigenlijk niet bereid bent te doen. Als u uw eigen bijdrage hebt gegeven zal de Heer bijspringen. Daarmee, en met goede voorbereiding en hard werken, kan alles worden bewerkstelligd.” Ze knikten, maar het was duidelijk dat ze nog hun bedenkingen hadden. Twee van die mannen waren gepensioneerd en hadden maar een magere uitkering; de andere twee, van wie de ene onderaannemer was en de andere dagploegdienst verrichtte, hadden een gezin en verdienden een bescheiden inkomen.

Na de vergadering reed Don mij terug naar mijn hotel. Charles zat ook in de auto. Toen ik uitstapte, keek Charles Don aan en zei: „Ik ga van hier verder met de bus. Ik heb nog wat met broeder Walton te bespreken.”

„Zoals je wilt,” zei Don. „Om zeven uur kom ik je ophalen zodat we op tijd in onze vergadering kunnen zijn.” Hij glimlachte, maar de zorgelijke blik die in zijn ogen was gekomen toen er werd voorgesteld honderd dollar bij te dragen was nog niet verdwenen.

Charles en ik liepen de trappen naar de hotelveranda op en gingen zitten op rotanstoelen. Ik keek hem aan en zag daarin een leven lang zware arbeid. We zaten daar achterover leunend in onze stoelen uit te kijken over de straat heen naar het grote groene park met daarachter zichtbaar de Indische Oceaan.

Eindelijk sprak hij. „Zeg, over dat geld: ik heb geen andere inkomsten dan een klein pensioen. Mijn gezondheid laat te wensen over. Iedere maand weer hebben

mijn vrouw en ik moeite de eindjes aan elkaar te knopen. Eerlijk, ik zie geen mogelijkheid om ook maar iets bij te dragen - geen honderd dollar en zelfs geen kleiner bedrag.” Hij was een nederig mens, en ik had er spijt van dat ik hem in deze positie had gemanoevreerd; ik voelde ook aan dat hij het heel erg vond dat het hem onmogelijk was zijn deel van onze last op zich te nemen. „De meeste andere hebben dezelfde moeilijkheid als ik. Misschien moeten we met de uitvoering van een dergelijk gigantisch project maar beter nog wat wachten,” zei hij verdrietig.

Ik zei niets, want ik wilde geen enkele druk op Charles uitoefenen, maar ik moet toegeven dat ik begon terug te denken aan de boekdelen die er zijn geschreven over wat mensen hebben gedaan die het schier onmogelijke hebben bereikt.

Ten slotte zei ik: „Mag ik voorstellen dat je deze zaak doorpraat met je vrouw en erover bidt. Het gaat tussen jou en de

Heer, ik, noch iemand anders heeft er iets mee te maken.”

Charles stond op en we drukten elkaar de hand. Hij was een kleine bleke man die niet veel kracht had in zijn handen, maar uit zijn ogen blonk oprechtheid. Hij liep de houten trap af; toen hij de straat overstak moet hij hebben gevoeld dat ik hem nakeek want hij draaide zich om en zwaaide.

Ik wilde juist naar mijn kamer gaan toen Reg kwam aangereden, naar me zwaaide en zijn auto parkeerde. Hij was jong en gespierd en liep met twee treden tegelijk de trap op. Hij vertelde mij over zijn kleine bedrijfje, zijn kleine kinderen, dat er niet veel werk was, en uiteindelijk dat hij het niet zag zitten dat hij honderd dollar zou kunnen bijdragen.

Ik pakte hem bij de schouder. „Ik stel voor dat je deze zaak bespreekt met je vrouw en met de Heer. Je hoeft die kerk niet voor mij te bouwen, maar voor de Heer. Misschien heeft Hij wel al wat voor je uitgedacht. Maar bovenal, laat je niet terneerslaan. Niemand verwacht van je dat je meer doet dan je kunt.”

Reg had haast en het was duidelijk dat ik niet meer kon zeggen. Ik wist dat tenzij deze leiders zelf hun steentje bijdroegen, men niet van hun mensen kon verwachten dat zij aan de oproep zouden gehoorgeven. Ik kreeg niet veel tijd om over Reg na te denken want voordat mijn bezoeker uit het gezicht verdwenen was riep een jonge hotelbediende me aan de telefoon.

Robert belde. Hij was een gepensioneerd PTT-ambtenaar, een fijne man, pas tot de kerk toegetreden. Hij sprak langzaam en zei door de telefoon bijna letterlijk hetzelfde als wat Charles had gezegd. „We hebben geen andere inkomsten dan een klein pensioen. . .”

Ik stond in de hal van het hotel bij de receptie. Er waren nog meer mensen en het leek me niet gewenst Robert's finan-

ciële situatie te bespreken waar iedereen bij was. Ik liet hem merken dat ik het eens was met alles wat hij zei, waarna ik hem eraan herinnerde: „Maar er is nog iemand anders tegen wie je moet spreken.”

Toen was het even stil en dan antwoordde hij: „Ik begrijp wat u bedoelt. Tot ziens in de vergadering.”

De leden vulden het kleine roodbakstenen gebouw dat ze hun kerk noemden. We sloten alle ramen, maar toch was de radio van de burens nog door de muur heen hoorbaar. Het was het gewone soort vergadering waarin eigenlijk niets onverwachts plaatsvond. Ondanks wat die middag had plaatsgehad was ik niet eens verrast toen de president en zijn raadgever aankondigden dat zij ieder honderd dollar zouden geven voor het nieuwe gebouw. Hun toespraken, die weliswaar kort waren, kwamen zeer oprecht over, en de aanwezigen werden bewogen ook mee te doen.

De volgende dag keerde ik vol vertrouwen naar Sydney terug. Het geld zou bijeen worden gebracht en het gebouw gebouwd. Wat mij verder nog te doen stond was zorgen voor een supervisor voor de kerkbouw. Ik stuurde een telegram naar Salt Lake City met het verzoek zo iemand te sturen.

De eerste paar weken waren de berichten uit Perth niet al te bemoedigend. Er was wel geld gegeven, maar niet voldoende. Het duurde niet lang of ik besloot er nogmaals naar toe te gaan om te zien wanneer ze klaar zouden zijn om met bouwen te beginnen. Natuurlijk had ik liever geen supervisor in Perth als er niet ook inderdaad gebouwd werd. Ik stuurde Don een telegram en een week later was ik weer samen met dezelfde vier mannen. Deze keer was er een onmiskenbaar enthousiasme onder hen te bespeuren wat er voordien niet was geweest. Ik raadde enkele malen wat er aan de

hand was, maar moest het al gauw opgeven en vroeg toen Reg verslag uit te brengen.

„Ik zag het niet zitten dat ik ooit die honderd dollar bijeen zou krijgen, maar mijn vrouw en ik hadden ons voorgenomen ons er in ieder geval voor vast te leggen in de hoop dat we een gaatje zouden kunnen vinden. Toen we dat hadden gedaan nam ik contact op met de kwekerij om te vragen of ik er nog werk te doen kon krijgen. Ze gaven me een contract voor het aanleveren van zaad van wilde bloemen - hier in West Australië groeien de mooiste bloemen ter wereld. Ik had geluk; de kwekerij had juist een aanvraag voor die zaden ontvangen van een bedrijf in de Verenigde Staten. Samen met mijn gezin hebben we op zaterdagen en alle overige beschikbare uren na werktijd doorgebracht met het bijebrengen van die zaden. We hebben nu niet alleen maar die honderd dollar ver-

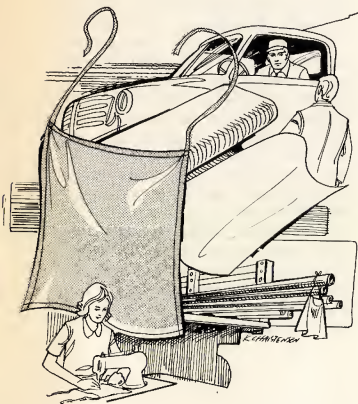
diend, maar ook nog enkele bijkomende voordelen die voortvloeiden uit dat werk. De kinderen hadden tijdens die gezinsuitstapjes enorm veel plezier en ook verdienden ze maar wat graag iets extra's. We zijn thuis nu met dingen begonnen die we ons voorheen nooit hebben kunnen veroorloven.” Hij keek ons stuk voor stuk aan en lachte: „We hebben het als een groot voorrecht ervaren!”

Toen vroeg ik Robert naar zijn bevingen. Hij sloeg zijn benen over elkaar en begon, terwijl hij voorover leunde, met een gelukkige uitdrukking op zijn gezicht te vertellen:

„Net als Reg wist ook ik niet hoe ik die honderd dollar op tafel moest brengen. Voor en na die vergadering ben ik enige tijd met de Heer in gesprek geweest - ik zat echt in de put. Welnu, de volgende ochtend kreeg ik een brief van een oude vriend. Zijn zoon was toegelaten op de universiteit hier en was op zoek naar woonruimte met volledige kost. Onze eigen kinderen zijn het huis uit en dus hebben we een kamer over. De jongen is nu twee weken bij ons en heeft licht en zonneschijn in ons huis gebracht. Het is een fijne knul en we zijn wat blij dat we hem in huis hebben. Hij behoort niet tot een kerk en dus is hij met ons meegegaan.”

Maar hoe zit het nu met jouw honderd dollar?” vroeg Don met pretlichtjes in zijn ogen.

„O ja, dat is waar ook! Zijn vader heeft ons honderd dollar gestuurd als vooruitbetaling voor dit schooljaar. En die jongen eet zo weinig dat het niet moeilijk zal zijn een klein beetje extra te doen bij wat moeder en ik nodig hebben - zeker niet als je ziet hoe onze groententuin er op het ogenblik bijstaat.” Hij lachte naar ons en ik slikte die prop weg die in mijn keel zat. „Het resultaat is dat we nu niet alleen het geld hebben, maar er is in ons

leven ook nog wat extra zon komen schijnen," zei hij.

Don wendde zich tot Charles. „En nu jouw verhaal.”

„Ik wist ook niet wat te doen. Ik zag niet in hoe ik ooit honderd dollar bijeen kon krijgen die ik beloofd had voor het huis des Heren. Ook ik heb enige tijd doorgebracht met het vertellen aan de Heer welke moeilijkheden ik had en heb hem om hulp gevraagd bij het nakomen van mijn beloften.

„Na die bewuste vergadering was ik 's ochtends in de stad, en toen ik de straat overstak kwam er een vrachtwagen langs, beladen met staven betonijzer die een behoorlijk eind uitstaken aan de achterzijde. Ik liep er zowat in, en ik was de enige niet. Ook andere mensen konden ze maar net ontwijken. Ik was zo boos dat hij geen rode vlag had vastgebonden aan het eind van die staven dat ik, toen ik thuiskwam, de commissaris van politie opbelde. Hij vertelde me dat er inderdaad een verkeersvoorschrift gold dat zei dat er een rode vlag vereist was, maar aan dat voorschrift kon niemand de hand houden omdat de vrachtwagenchauffeurs nergens die dingen konden kopen.”

Charles haalde eens diep adem, toen vervolgde hij. „Mijn vrouw en ik hebben alle rode stof opgekocht die er in de stad was. Alles is op het voorgeschreven formaat geknipt; zij naait er een zoom in en ik trek er een stuk stevig touw door waarmee die vlaggen aan de lading kunnen worden vastgebonden. Ik heb met enkele vrachtwagenchauffeurs contact opgenomen en nu hebben we meer bestellingen dan ik aankan. En wat meer is, onze normaal nogal vervelende dagen zijn productief geworden en we hebben

een klein bedrijfje opgezet dat ons nog extra geld in het laatje zal brengen lang nadat de kerk klaar is. Ja, ik ben mijn belofte nagekomen, en we zullen nu zelfs in staat zijn nog meer te doen.” Hij ging weer met zijn rug tegen de leuning zitten met een lach die meer uitstraalde dan alleen maar dankbaarheid.

Don was aan de beurt voor zijn verhaal.

„Die maandagochtend na onze vergadering over het bijebrengen van het geld, ging ik naar een verkoopvergadering die vroeg die ochtend werd gehouden. Na afloop hoorde ik onze winkelchef klagen over het feit dat er niet voldoende betrouwbare hulp was voor de inventarisering. Ik ging naar hem toe en gaf hem de namen van vier vrijwilligers - mijn vrouw, mijn twee oudste dochters en ikzelf. We hebben onze eerste overschrijving al binnen - honderd dollar - de afgesproken prijs. Over een half jaar zullen we weer de voorraad opnemen - precies op tijd voor als er weer geld nodig is. O ja, er is nog iets: het werk dat we hebben gedaan heeft de goedgunstige aandacht van mijn superieuren op me gevestigd. Ik heb al salarisverhoging gehad en heb te horen gekregen dat ik de eerste ben die aan de beurt is voor promotie.”

Ik keek de mannen in de kamer aan. Allemaal hadden ze een manier gevonden om hun belofte gestand te zijn - met hulp van de Heer. En toen besefte ik beter dan ooit tevoren, dat, ook al had ik me misschien als deskundige onmachtig gevoeld, de Heer nooit onmachtig is als helper. De goede heiligen in Perth hadden met gehoorzaamheid en werkzaamheid gehoor gegeven aan de oproep. Op zijn beurt had de Heer gehoor gegeven door de vensters des hemels open te stellen en zegeningen uit te gieten.

*En er waren herders in diezelfde
landstreek, die zich ophielden in
het veld en des nachts de wacht
hielden over hun kudde.*

*En opeens stond een engel des
Heren bij hen en de heerlijkheid
des Heren omstraalde hen, en zij
vreesden met grote vreze.*

*En de engel zeide tot hen: Weest
niet bevreesd, want zie, ik
verkondig u grote blijdschap, die
heel het volk zal ten deel vallen:*

*U is heden de Heiland geboren,
namelijk Christus, de Here, in
de stad van David.*